

El Figarot

Butlletí dels Castellers de Vilafranca SEGONA ÈPOCA MAIG 2001 PREU 500 PTES.

n ú m e r o

30

Sant Fèlix
2000,
la millor
diada

la canalla
del pilar

rànquings
castellers

Butlletí dels Castellers de Vilafranca número 30

Índex

Lluís de Vilobí: «Els castells són mala llet...»	4
Sant Fèlix 2000, la diada més completa	8
La canalla del pilar	28
Castells a banda	33
A la taula i al llit, al primer crit...	35
Tants caps, tants barrets	36
600 amb dues rodes	40
Davant les càmeres	43
Un «Tiburón» casteller	44
Els castells del segle XXI	46
Recordant el Faust, un casteller carismàtic	48
Pinya jove	51
El Figa-rot	52
Castells 2000	57
Encreuat	58

Butlletí dels Castellers de Vilafranca

segona època. Número 30. maig del 2001

EDITA

Castellers de Vilafranca. Estatge social: General Prim, 11
08720 Vilafranca del Penedès. Apartat de correus 313

CONSELL DE REDACCIÓ

Xavi Carrasco, Neus Castells, Miquel Ferret, Jordi Galtés, Joan Montserrat, Biel Senabre.

COL·LABORADORS

Ferran Ciuró, Paco Fàbregas, Josep M. Figueras, Jaume Freixedas, Jordi Mir, Eloi Miralles, Fèlix Miret, David Monteagudo, Miquel Munera, Guillem Noya, Pere Regull, Òscar Serramià, Francesc Taravilla, Joan Tarrada, Eduard Vallès.

FOTO PORTADA

Fèlix Miró

DISSENY GRÀFIC

Ricard Aranda

FOTOCOMPOSICIÓ, FOTOLITS, MUNTATGE I IMPRESSIÓ

Gràfiques Kerpe. Pere el Gran, 16. 08720 Vilafranca del Penedès
Dip. L. B-29.663/86

AMB EL SUPORT DE

Generalitat de Catalunya
Conselleria de Benestar Social

Ajuntament de
Vilafranca del Penedès

Editorial

Aprofitar el potencial de la colla

Pere Regull Riba

Comença una nova temporada i ho fa com les altres: amb la incògnita de saber el que vindrà. Precisament aquesta incertitud fa que l'inici de temporada sigui apassionant per a la gent a qui ens agraden els castells. Cal fer-ne el seguiment des del principi: observar la canalla nova i la que ja no ho és tant i que ha baixat de pis; observar les cares noves que es van veient per la colla, i les cares de sempre... Poc a poc es va recomponent aquesta gran família que és la colla.

Ara és l'hora que hem de saber disfrutar dels primers castells de l'any, castells que acostumen a ser més moguts per les configuracions noves, perquè la canalla és menys ràpida en aquestes alçades de l'any i per les proves que va fent la tècnica amb vista a castells futurs.

Tot això fa que aquest escalfament sigui important, ja que s'estan fixant els fonaments del que seran les grans diades que esperem tenir la sort de viure.

Una altra qüestió amb què hem de comptar és el que es va viure a la colla el darrer any: va ser una temporada en què es va aconseguir un registre de castells gairebé insuperable, però, al mateix temps, el 2000 ens va portar el desencís de no guanyar el Concurs de Tarragona i de no poder fer el tres de deu. Ara tenim a les nostres mans poder afrontar amb èxit, per una part, aquest tres de deu com a castell aglutinador de tota la colla i, per l'altra, el repte dels castells nets, que no podem deixar de banda. Quan dic que és a les nostres mans, ho faig referint-me a tota la gent de la colla, que hauria de respondre segons les seves responsabilitats dins del castell, però també em dirigeixo a l'equip que és al capdavant dels Castellers de Vilafranca, que ha de ser capaç tant de planificar bé la temporada com d'engrescar tota la gent a preparar els grans castells i motivar els components dels troncs a esforçar-se especialment per tal de mantenir i superar el nivell actual.

És evident que, si uns i altres complim, amb el potencial que té la colla, tenim molts números d'assolir les fites que ens proposem. Després la sort hi dirà la seva.

Lluís de Vilobí

Òscar Serramià «Duenyes»

**«Els castells són mala llet;
abans de cedir, trencar-se»**

A la vida hi ha molts moments divertits, moments plens d'humor, i també hi ha ocasions en què aprens moltes coses escoltant els qui t'envolten. Així han estat els moments passats al costat d'en Lluís Raventós Vilapua, tant com a company de colla com a l'entrevista que he tingut el plaer de fer-li. Té 45 anys i és un dels castellers de soca-rel nomenats l'any 2000: és el Lluís de Vilobí, conegut així per la població on va néixer i on viu. És casteller de Vilafranca des de la temporada 84.

Com vas entrar a la colla?

«Vaig entrar a la colla pel Guapo Xic, que em deia que anéssim a fer castells, que si això, que si allò, que el seu germà ja en feia... I jo anava a veure'ls esporàdicament a la plaça fins que em vaig dir: anem-hi! Em vaig embolicar, vaig entrar a la colla, em va picar aquell cuc malparit (*paraules textuales del Lluís*) que et pica... i, quan et pica, t'hi quedes».

O sigui que, així que vas entrar a la colla, ja no vas poder deixar de fer castells...

«Jo treballava de mecànic amb el Guapo i ell feia castells: és un casteller de tota la vida, però jo tampoc li donava gaire importància; sabia que ell feia castells i prou. A mon pare també li agradaven i recordo una vegada per la Festa Major de Vilafranca que va dir que li agradaria que el seu fill pugés allà dalt. Jo era petitó. El que passa és que som de Vilobí i abans no hi havia els mitjans que hi ha ara... i no vaig venir fins que no vaig ser gran».

Cal remarcar que en tots aquests anys has ocupats una sèrie de càrrecs a la colla.

«Els dos primers anys no vaig ser enlloc. Després el meu fill va voler venir a la colla i, com que jo ja feia castells, no vaig tenir cap dubte de deixar-lo venir. Va fer d'enxaneta al quatre de nou amb folre; va intentar la torre de nou, tot i que no l'ha va poder fer mai; va carregar el primer quatre de nou amb l'agulla a quints... i a partir d'aquí jo vaig entrar a la Comissió de Festes, en la qual vaig participar uns quants anys junt amb el Serenet, el Montserrat... Un any abans de plegar de la comissió, vaig entrar a la Junta, on vaig ocupar-me de la canalla, de les gralles i de la roba, ajudant el Masó, tot i que on he estat més és amb la canalla, en total uns deu o onze anys, fins fa dos anys. No cal dir que he continuat fent castells en diferents posicions, fins que últimament se'ls ha ocorregut de posar-me de baix en aquests castells grossos; no m'hi he sabut negar i no em sap greu. Sempre que em demanen alguna cosa la faig».

Et podríem definir com un home amb carisma?

«No, amb carisma, no. Jo tant em faig amb una banda com amb una altra, és a dir, m'agrada aglutinar la gent, parlar amb tu, parlar amb aquell, parlar amb l'altre... Hem

«Em vaig embolicar, vaig entrar a la colla, em va picar aquell cuc malparit que et pica... i, quan et pica, t'hi quedes»

«Tu pots tenir un pensament i jo un altre, però tots hem d'anar a l'una»

«El bon humor en els castells no s'ha de perdre perquè aquí venim a disfrutar fent castells; tot i que de vegades t'hi enrabiïs»

d'anar tots units, i mai fent passar per l'adreçador l'altre. Tu pots tenir un pensament i jo un altre, però tots hem d'anar a l'una».

Estimat..?

«Per alguns, potser sí; per uns altres, probablement no. Jo suposo que dins d'una colla tan gran com és la de Vilafranca n'hi ha que segur que m'odien. Potser no arriben a odiar-me, però n'hi deu haver que no em tenen afecte, i això és lògic i s'ha d'entendre. Si tu no m'estimes, tant me fa; jo sí que t'estimo a tu» (*diu somrient*).

De bon humor, crec que en tens a cabassos, oi?

«Jo crec que venir a fer castells és divertir-se i no perdre mai el bon humor. El perdre quan ens caigui aquell castell que estiguem a punt de fer, llavors m'emprenyaré. El perdre quan no em surtin bé les coses dins els castells, però sempre mantenint una relació, per dir-ho d'alguna manera. És a dir, que no em quedaré a casa cagant-me en tot (*paraules textuales*) perquè m'ha caigut el castell; mala sort... Ara, crec que el bon humor en els castells no s'ha de perdre perquè aquí venim a disfrutar fent castells;

tot i que de vegades t'hi enrabiïs. Però per poc que pugui no ho faig».

El teu cas és d'aquells en què a casa la majoria són castellers. Explica'ns-ho una mica (tot i que sóc conscient que és difícil això d'una mica perquè ja se sap que el Lluís s'enrotlla més que les persianes...he, he, he). «Doncs sí, pràcticament tots excepte la dona. El primer casteller de la família sóc jo, llavors vaig 'enredar' el meu cunyat i després va venir la canalla. La meua filla ha estat l'última».

Llavors, a l'hora de fer dinars o sopars familiars, els castells és el tema principal?

«No. El tema dels castells és un punt molt important, però no és el primordial. Es parla de tot. Ara bé, en dates assenyalades com és Sant Fèlix és obvi que els castells són el principal tema de conversa, però els altres dies es parla d'altres coses. Sí que de vegades s'acaba parlant de castells, però no és el tema principal».

I de la família a la feina...

«A la feina som tots castellers. Hi treballem quatre persones al taller: el meu cunyat, el nebot, l'Antonio de Sant Sadurn i jo. El tema de conversa? En molts esmorzars hi ha discussions de castells: uns pensen d'una manera i els altres d'una altra. Ara bé, la feina és una cosa i els castells n'és una altra. Tampoc és un tema únic a la feina, tot i que, si es parla de castells, doncs se'n parla, com per exemple per convèncer l'Antonio i el Jordi perquè vinguin a assaig... que és una cosa difícil; són joves i s'ha d'entendre. Nosaltres ja som grans i ens ho mirem d'una altra manera».

Explica'ns la teua història dins la colla.

«Doncs físicament jo ara faig uns 83-84 quilos i quan vaig entrar pesava uns 67-68 quilos; de la mateixa manera que feia 1'73 metres i ara en faig 1'71 -no sé si és el pes dels castells que m'ha anat fent petit-. Parlant de castells, he passat pel cordó, per ser segon vent als folres amb el Mateu, per fer de lateral, d'agulla, de baix o de segon de castells de set, però del que he fet més és de cordó, i principalment dalt el folre. El que passa és que, amb l'envergadura que tinc jo ara, entenc que allà hi ha d'anar una persona jove, que tingui ganes de fer-ho i hi posi mala llet, perquè els castells són mala llet; abans de cedir, trencar-se».

Com has vist l'evolució de la colla des que en formes part?

«L'evolució de la colla ja la coneixem tots, no cal que l'expliqui. Quan vaig entrar, ja teníem local i aquest ha estat el revulsiu, des d'un punt de vista social; ha estat la metxa. Des del vessant casteller, hem passat de no poder fer un quatre de vuit a aconseguir el que hem aconseguit. Entre una cosa i l'altra hi ha un marge, un abis-

me, que per mi és impressionant. Fins i tot penso que la colla no l'ha assumit. Em sembla que els membres de la colla no han assumit el salt abismal que els Castellers de Vilafranca hem fet en pocs anys, és a dir, que hem passat de fer un castell de vuit com a màxim a fer un quatre de nou amb l'agulla (que només el descarreguem nosaltres), un cinc de nou, un tres de deu, una torre de vuit neta... Realment, crec que la colla no ha assumit aquest canvi tan 'bèstia'. Jo recordo quan es va inaugurar el monument al pilar de vuit a Altafulla que hi vàrem anar 'quatre' castellers a fer un pilar de cinc, i dèiem "és clar que s'aguanta, es repenja a la paret..." I ara l'estem descarregant, el pilar de vuit!»

Una pregunta obligada: de quin castell guardes millor record?

«Guardo molts records de tots els castells, des de la torre de set fins a la torre de vuit neta. De tots, en guardo bons records. Tot i amb això, el castell que ara em ve a la memòria és aquell tres de nou a Igualada, que anàvem tots 'perduts' i vam tenir molts problemes per fer-lo. Per això, d'aquest castell, en tinc bon record. I com aquest castell n'hi ha d'altres: el primer tres de nou que vaig carregar jo a baixos, que va ser a Mataró... però per mi tots els castells

tenen molts bons records. Fins i tot una torre de vuit a Vilanova que jo anava de cordó amb el Campaner i em va dir: "Lluís, dóna'm pit!", i jo li vaig contestar: "No puc!". Què vols fer-hi: en aquell moment estava venut... i era una torre de vuit, que avui dia les fem xiulant».

Segons el teu parer quins han de ser els objectius per a la temporada 2001?

«El meu objectiu és fer castells, com més grossos millor. Ara bé, a mi m'agradaria intentar aquest any el tres i el quatre de deu. Al quatre, li vam donar molta revolució i va sortir un *petardo*. I aquest l'hauríem d'intentar i ser els primers de fer-lo. Per mi, hem d'oblidar-nos dels castells nets. N'hi ha a qui els agraden els castells nets, però a mi, personalment, no m'agraden. Prefereixo abans un quatre de deu, que, a més, és l'arma per aglutinar gent, que és el que interessa: fer colla».

L'any 2000 va ser nomenat un dels tres castellers de soca-rel: t'ho esperaves?

«Feia dos anys que m'estaven apretant: que aquest any seràs tu, que ja veuràs... De tant que t'ho diuen, al final t'ho creus una mica. Però quan va de veritat, et ve de nou. Quan allà dalt (*referint-se a l'escenari*) criden el teu nom et quedes acollonit. T'agafa un

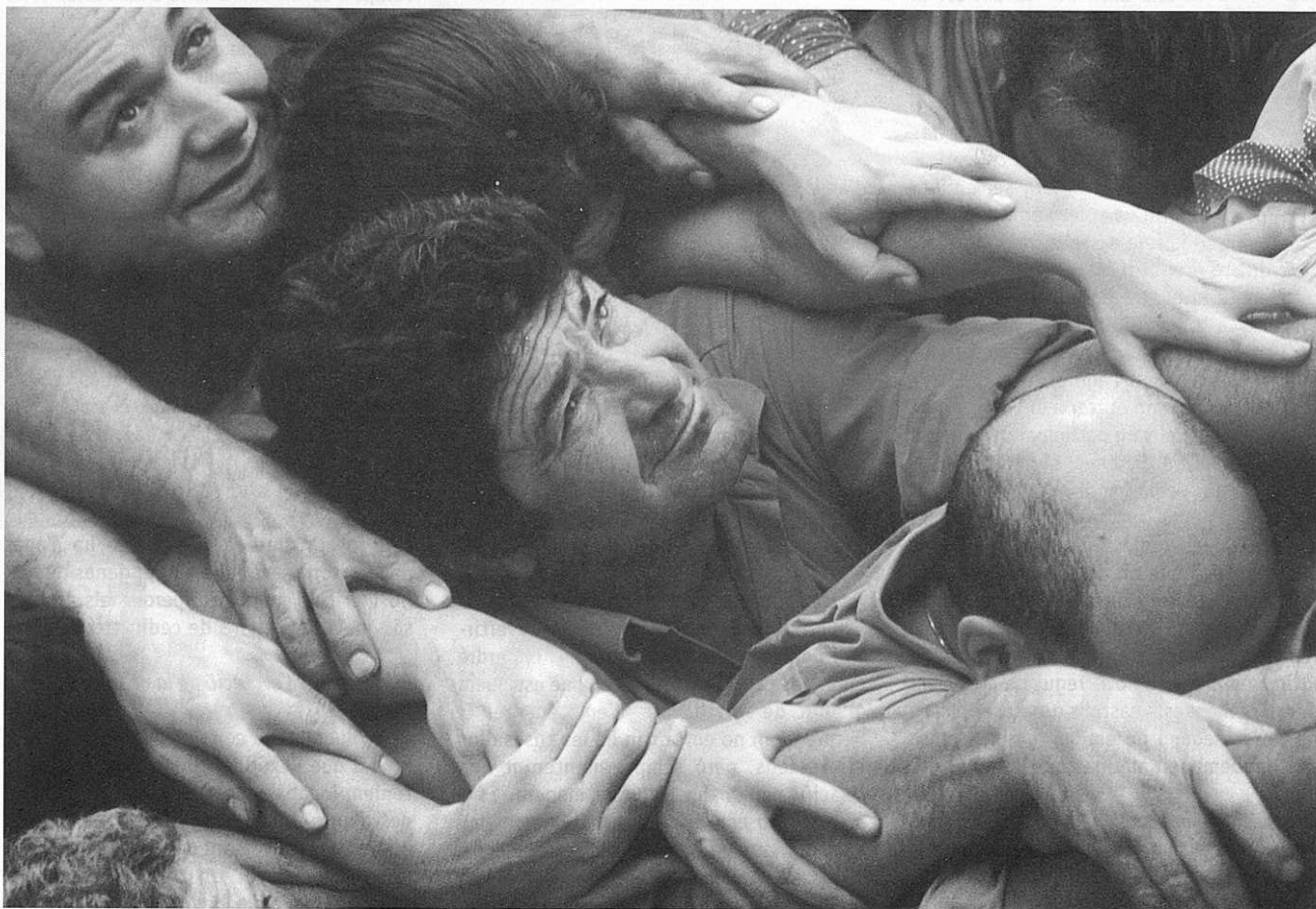
canguelis que arribes allà dalt i flotes. A més a més, veus com tota la gent que passa pel seu costat et 'fot d'hòsties' i arribes *trompejat* pertot arreu...» (*ho diu somrient*).

Un ocellet m'ha dit que últimament t'has afiliat al Real Madrid...

«Ah *punyetero!*... No, no, al Madrid t'asseguro que no. El que m'agrada és tocar els collons...(*diu rient*). M'agrada discutir, parlar i fer gresca. Ho faig per portar la contrària. Jo sóc culer, periquito, del Lleida, del Vilobí i del Vilafranca. Dels equips de casa. Ara bé, amb preferència pels culers, abans que periquito».

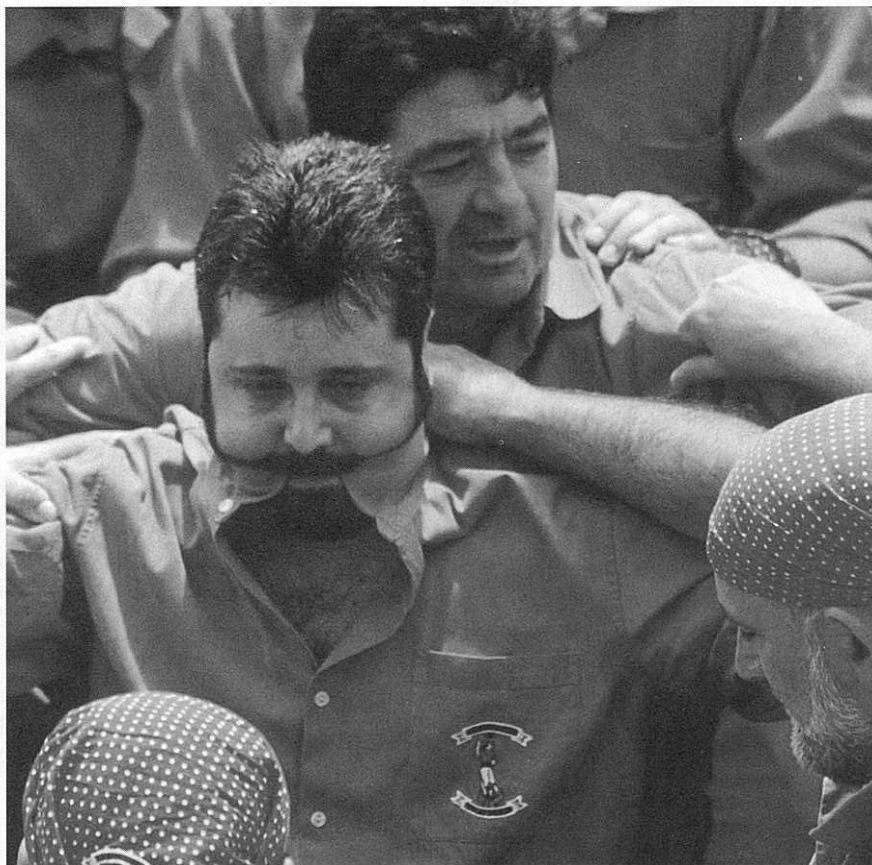
Quina carta vas fer als Reis?

«El que t'he dit abans: tres i quatre de deu. I una cosa molt important: que a la colla no hi hagi talls de gent, que cada dia en siguem més, que aglutinem la gent i que tots anem a l'una! Quan hi hagi alguna cosa que no ens sembli bé, que es digui a l'assemblea o on sigui; però quan s'acabi de parlar, els castells s'han de fer i tots units: sigui qui sigui el que vagi al davant, creguis en ell o no hi creguis. Quan et diguin: "tu aquí!", que ho donis tot pel castell i per aquella canalla que tenim allà dalt. Perquè la canalla no en té cap culpa, que un opini diferent d'un altre».

«Quan et diguin: "tu aquí!", que ho donis tot pel castell i per aquella canalla que tenim allà dalt. Perquè la canalla no en té cap culpa, que un opini diferent d'un altre».

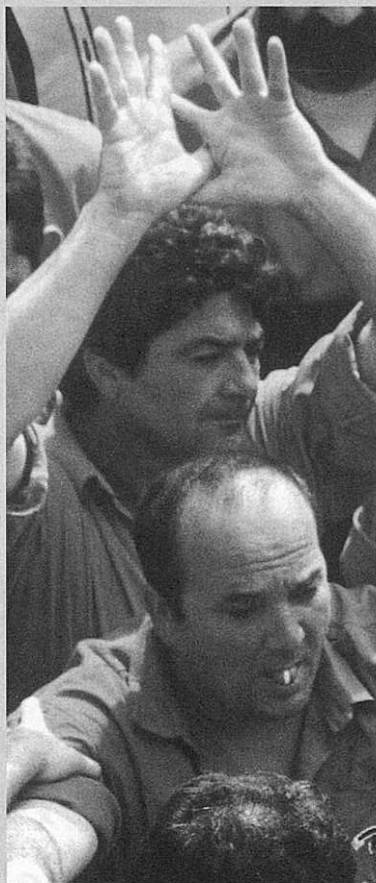
**«Em sembla
que els membres
de la colla no
han assumit el salt
abismal que els
Castellers de Vilafranca
hem fet en pocs anys»**

Fotos: Anna Martí

«Parlant de castells, he passat pel cordó, per ser segon vent als folres amb el Mateu, per fer de lateral, d'agulla, de baix o de segon de castells de set, però del que he fet més és de cordó, i principalment dalt el folre».

**«N'hi ha a qui els
agraden els castells
nets, però a mi,
personalment, no
m'agraden. Prefereixo
abans un quatre de
deu, que, a més, és
l'arma per aglutinar
gent; que és el que
interessa: fer colla»**

Test ràpid

Hàbits personals

Cafè o cigaló: cafè.
Cigarret o fària: res.
Carn o peix: peix.
Vi o cava: cava.
Vilafranca o Vilobí: Vilobí.
Millor quan et lleves o abans d'anar
a dormir: entremig.

Hàbits castellers

Peu o folre: peu.
Hora d'arribada a assaig: 22'15.
A les sortides, cotxe particular
o autocar: autocar.
Dos o torre (a veure si l'enxampo): torre.
Quatre amb: l'agulla.
Aixecador, acotxador o cassoleta:
aixecador.

Flaixos

Un gran casteller: el Mènec.
Una victòria: el meu primer concurs
guanyat, el 1996.
Un fracàs: el quatre de deu.
Una persona de confiança: la meva
dona.
Un model a seguir: el Garsa.
Una virtut: no callar mai.
Un defecte: no poder callar.

Sant Fèlix 2000, la diada més completa

*Quatre de nou amb folre i l'agulla,
cinc de nou amb folre, torre de nou
amb folre i manilles carregada i
pilar de vuit amb folre i manilles:
aquesta és l'actuació més completa
que ha fet una sola colla
durant el segle XX.*

*A més, la plaça de la Vila va veure,
com cada any, unes altres
construccions de primera línia
que converteixen la Diada
de Sant Fèlix en la més important
del calendari casteller.*

Foto: Anna Martí

Quatre de nou a Igualada

Dos dies abans de la Festa Major de Vilafranca, i amb la ressaca de l'empalmada de la Festa Major de Vilobí a sobre, ens vam desplaçar a la capital de l'Anoia per participar en la diada castellera de la seva festa. Era un dia assolellat i feia molta calor. Vam acompanyar els amfitrions, els Moixigangers d'Igualada, i els Xiquets de Tarragona. Després d'enlairar un **pilar de cinc** a la sortida d'ofici, vam anar cap a la plaça de la Vila, davant de l'Ajuntament igualadí. Després d'entrar a plaça amb un **pilar de quatre caminant**, vam començar l'actuació castellera descarregant un **quatre de vuit amb l'agulla** que va pujar i baixar sense cap problema. Vam continuar afrontant el repte de la jornada: un **quatre de nou amb folre**, que tot i ser descarregat es va haver de treballar. Per no perdre la tònica de tota la temporada, vam tornar a descarregar un **tres de vuit**, i ja en portàvem uns quants. Què volia dir això de fer tants tresos?... Per acabar vam descarregar l'**espatat de set folrat**, que no va portar gaires complicacions. (Festa Major. Plaça de la Vila. Igualada. 27 d'agost).

Foto: Félix Miró

Una torre de nou, el 29!

Tot i que parlem de Festa Major, el titular d'aquest escrit no és pas cap verset dolent dels diables. El més o menys afortunat rodolí fa referència al fet que mai no s'havia vist res semblant la vigília de Sant Fèlix: dos castells de nou! I un d'aquests, una torre de nou! Qui ens ho havia de dir uns quants anys enrere...

Després d'aixecar diversos castells, torres i pilars durant la tradicional cercavila que obre la festa de la capital de l'Alt Penedès, vam entrar a la plaça de la Vila amb un **pilar de cinc caminant**. I, si parlem pròpiament de l'actuació, cal destacar que vam començar molt forts descarregant un **quatre de nou amb folre**, que servia de prova final per posar-hi una agulla al mig l'endemà.

A la segona ronda va venir el castell més important del dia: la **torre de nou amb folre i manilles**. La veritat és que la vam clavar i d'aquesta manera el 29 ja descarregàvem un castell digne del millor Sant Fèlix. A la tercera ronda vam aixecar un xic el peu de l'accelerador i vam completar un **tres de vuit**. El **pilar de set amb folre** va tancar l'exhibició més brillant que hem fet mai per la vigília de la diada més important de l'any. (Festa Major. Vigília de Sant Fèlix. Plaça de la Vila. Vilafranca del Penedès. 29 d'agost).

Sant Fèlix

Un cop més, lo més millor

Guillem Noya

Timbaler dels Grallers de Vilafranca

-Colla de Mar-

Fa uns mesos, em va telefonar l'amic Biel Senabre, en nom de la redacció de EL FIGAROT, per encomanar-me quatre ratlles per a la revista de la colla referents a l'actuació de Sant Fèlix. «Mira, Guillem hem pensat en tu, a veure si voldries fer l'escrit de EL FIGAROT referent a l'actuació de la Festa Major... Bé, centra't en la Diada de Sant Fèlix, eh?... Tu ja m'entens... Què et sembla... Que sigui curt, eh?... tranquil...».

La cosa em va fer gràcia -ves per on- i, sense dubtar-ho, li vaig dir que sí. Val a dir que fa temps havia treballat de redactor a EL 3 de Vuit i em va venir el cuquet d'aquells anys en què, juntament amb el Biel, ens n'havíem fotut farts, d'escriure cròniques de castells.

Però, Mare de Déu!, per què recony li vaig dir que sí?: la cosa d'escriure la porto més rovellada que jo què sé. A més, he de confessar que ja han passat les Festes de Sant Raimon i encara no sé què dir. Som els millors! (Ja ho sabem, això...). La millor FM del món mundial? (Ja està escrit i sona a cagabandúrries, perquè segur que la propera serà millor!). Collons!, en quin problema m'he fotut!

Fins aquí, com a mínim, ja he omplert uns quants paràgrafs, però encara no he dit res: palla, que tot omple...

Vés al gra, Guillem, que has de fer la crònica per a EL FIGAROT.

Òndia!... Us asseguro que estic en blanc. No puc ni recordar l'actuació de Sant Fèlix del 2000. Reconec que la memòria em falla bastant. La veritat és que barrejo dies, castells, actuacions, temporades, moments màgics, moments de cap cot...jo què sé! Bé, sí que ho sé: som els de més bona pasta, i de carrer i a darre-re!, i ja n'hi ha prou.

Buscaré solucions ràpidament: EL 3 de Vuit, número no sé quin, del 8 de setembre de 2000. Gràcies, company Mir. Us recomano que rellegiu la crònica castellera de la Diada de Sant Fèlix feta pel forner fill. No és conya, us ho asseguro. Val la pena. Ho explica planerament, sincerament, i d'una

Fotos: Fèlix Miró

2000: *de lo millor*

manera que es veu que sent els colors - perquè juguem a casa; només faltaria!-, però amb la dosi necessària d'imparcialitat que cal tenir en aquests casos. I de justícia a l'hora d'escriure!... Ja m'enteneu.

No ho podria tenir més fàcil, si ara comencés a escriure: que si els de la camisa de no sé quin color no van aguantar prou; que si els altres van de vacances... (i jo també, no et fot?); que si aquell es dóna per descarregat, o no, etcètera, etcètera...

Els números canten, i són aquests:

Colla Vella dels Xiquets de Valls : 5/9F, 2/9FM, 3/8S i P/8C.

Colla Joves dels Xiquets de Valls : 4/9, i5/9F, i3/9F, 5/8 i P/5.

Minyons de Terrassa : 2/9FM, i5/9F, 4/9F, 5/8 i tres P/5.

Castellers de Vilafranca : 4/9FA, 5/9F, i2/8, T/9FMC i P/8.

Ara mateix no tinc cap mena de puntuació a mà, però no cal sumar punts. Crec que l'anàlisi és ben fàcil: La Plaça més Castellera, el dia de Sant Fèlix, és la que sempre ha tingut els millors castells. Els de totes les colles. La millor afició. A les verdes i a les madures. La nostra Plaça.

I ho dic perquè he pogut tenir la sort de ser a la plaça amb el tambor vint-i-quatre diades de Sant Fèlix, i sortir-ne de vegades amb un tres de set per sota i/o un intent de jo què sé, etcètera, etcètera. I amb els mateixos nervis que tots tenim al carrer de Santa Maria, i amb les mans suades i patint que no et caiguin els pals. I el batec del cor quan entres...

Però també he tingut la sort de sortir de la plaça, i quasi rebentar el tambor després de tocar una torre de nou amb folre i manilles, o un pilar de vuit, o un quatre de nou amb un pilar de set i dos pebrots al mig, o un cinc de nou amb folre i tots els altres castells que tots sabeu. I, a més, sempre, a celebrar-ho amb la cara ben alta. I aquest any que ve, encara serà millor. Segur. (Festa Major. Diada de Sant Fèlix. Plaça de la Vila. Vilafranca del Penedès. 30 d'agost).

Castells, torres i pilars o l'actuació més completa del segle XX

Jordi Mir

Castells, torres i pilars. Quan qualsevol aficionat als castells llegeix aquesta trilogia en algun mitjà de comunicació, el cor li fa un bot. No endebades és l'anunci que, en alguna contrada i amb motiu d'alguna festa, homes i dones que formen una colla castellera –o unes quantes– estan disposats a renovar el ritual més que bicentenari que suposa executar una diada castellera. Naturalment que en algunes places arrufarien el nas en sentir la paraula *torre*, però se'ls pot dir que, com a mínim, aquesta és tan antiga com el mot *dos* i que, a més, tot i que *oficialment* no es fa servir entre els castellers d'allí, sí que curiosament es troba en alguns programes de les festes en qüestió, tal com passa en un de les Festes de Santa Tecla de Tarragona que conserva qui això escriu.

Deixem, però, el tema terminològic i anem pel que ens interessa: els castells. Acabat el segle XX, és un bon moment per repassar les màximes consecucions de les colles i, en aquest sentit, una de les preguntes que ens podem plantejar és: quina és la millor actuació, o la més

completa, del segle passat? Pel que fa a la millor, hi ha molt a dir. Per exemple, caldria saber si es va dur a terme en un concurs o va ser una actuació de plaça, o si cal tenir en compte el nivell casteller de cada època per tal de fer un sistema compensatori que faci comparables actuacions molt separades pel temps i les circumstàncies. Però si el que volem és triar l'actuació més completa, ja tenim una dada més fàcil de comptabilitzar, i així anem a parar al títol d'aquest article: castells, torres i pilars.

Aquesta és la feina que ha de fer una colla que vulgui sortir de plaça amb una actuació que mereixi aquest nom, a part naturalment que les estructures aconseguides estiguin a l'alçada de la categoria de la colla. I tenint en compte tot això, crec que el guardó a l'actuació més completa del segle XX es pot atorgar a la que vam fer a la Diada de Sant Fèlix de l'any 2000, amb el quatre de nou amb agulla folrat, el cinc de nou amb folre, la torre de nou amb folre i manilles carregada i el pilar de vuit amb folre i manilles. Curiosament, nosaltres mateixos

tenim una actuació amb els mateixos castells, però amb el cinc i el pilar *només* carregats, que fa que sigui la segona més completa (la vam fer al concurs del 98). Les actuacions d'altres colles que podrien discutir aquesta preeminència són aquelles en què es va aconseguir el castell de deu: en concret, en una ocasió la Vella de Valls al concurs del 2000 i en dues els Minyons egarencs, en les diades de la colla del 1998 i del 2000. Però totes aquestes van quedar coixes d'un peu: el pilar.

Segons aquest parer, després de nosaltres, la colla que ha assolit les diades més completes és la Vella vallenca ja que, a la diada de Santa Úrsula del 98, va fer el cinc de nou amb folre carregat, el tres de nou amb folre, el quatre de nou amb agulla folrat carregat i el pilar de vuit amb folre i manilles, i també en el Sant Fèlix del 2000, on va aconseguir el cinc de nou folrat, la torre de nou amb folre i manilles, el tres de vuit aixecat per sota i el pilar de vuit amb folre i manilles carregat. Amb això ha estat la colla que mes s'ha atansat al nostre llistó.

En un esportiu tens **2** places.

En un turisme tens **5** places.

L'Opel **Zafira** és l'**ÚNIC**
de la seva classe amb **7** places.

L'Opel Zafira ha revolucionat el concepte de l'automòbil en tota la seva extensió. Per fora, la seva mida és pràcticament la mateixa que la del turisme familiar. Per dins està ple de vida, i incorpora **fins a 7 places** i múltiples possibilitats de configuració dels seients, per adaptar-se a l'instant a totes les iniciatives de la teva família, dels teus amics... Opel Zafira, tan flexible com els teus plans.

Opel **Zafira**. 7 vegades més flexible.

www.opel.es

OPEL CREDIT

Opcions 1,2,3: La manera més fàcil de tenir sempre un cotxe nou.

OPEL

Jounou, S.A

Avda. Tarragona, 139.
Tel. 938 900 303
VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Ctra. Vilanova-Sitges, Km. 42,3.
Tel. 938 142 264
ST. PERE DE RIBES / VILANOVA

Ctra. Nacional 340, Km.1187
Tel. 977 667 760
EL VENDRELL

Sant Ramon: la diada del pilar de 8

Ben bé podríem afirmar que Sant Ramon s'ha convertit en la diada del pilar de vuit. I és que des que el vam carregar per primera vegada el 1995, l'espadat amb folre i manilles només ha faltat a la ciutat de l'endemà de Sant Fèlix en una ocasió, el 1996. Tant el 1997 com el 1998 el vam carregar en l'última actuació de Festa Major, mentre que el 1999 i el 2000, gràcies al domini dels pilars que hem aconseguit tenir, el vam portar fins al final de tot. I, com que ja se sap que a Vilafranca allò que es fa més de dos anys seguits ja és tradició, potser caldria proposar que s'instauri el 31 d'agost com a dia del pilar més alt que s'ha vist mai (el de vuit) i que fins i tot el programa de la festa faci saber a tothom que «per allà quarts de quinze, més o menys, a la plaça de la Vila, els Castellers de Vilafranca descarregaran el tradicional pilar de vuit amb folre i manilles per cloure els castells de Festa Major». Tot sigui per la tradició... i per molts anys.

A més del **pilar de vuit**, també hi vam descarregar un altre **quatre de nou amb folre**, una **torre de vuit amb folre** i un **tres de vuit**, i no cal afegir que vam portar un **pilar de cinc al balcó** i en vam enlairar **dos més** per posar punt i final a una Festa Major excepcional. (*Festa Major. Diada de Sant Ramon. Plaça de la Vila. Vilafranca del Penedès. 31 d'agost*).

Fotos: Felix Mitó

Ressaca de Festa Major

Després de superar la ressaca de la Festa Major, vam fer una sortida *light* per començar a agafar el ritme amb vista a l'excitant final de temporada que ens faltava. Així, i després de passar una bona estona d'autocar, vam plantar-nos al mig del poble, on vam descarregar sense cap mena de dificultats el **cinc de set**, la **torre de set** i el **quatre set**. Per acabar, i posar el segell de marca registrada *made in Vilafranca*, vam descarregar el **pilar de sis**. (Tiana. 16 de setembre).

Construccions mèdiques

A la masia que Torres té a Sant Martí Sarroca, vam anar a una convenció de metges i metgesses. Després d'esperar-nos una bona estona, vam poder començar l'actuació amb un **tres de vuit**, tot i la poca gent que ens hi vam desplaçar. Vam continuar amb un **quatre de set amb l'agulla**, descarregat sense problemes. Per cloure l'exhibició a les contrades martiniques vam descarregar **dos pilars de cinc** simultanis. (Congrés de metges de cirurgia plàstica. Mas Rabell. 23 de setembre).

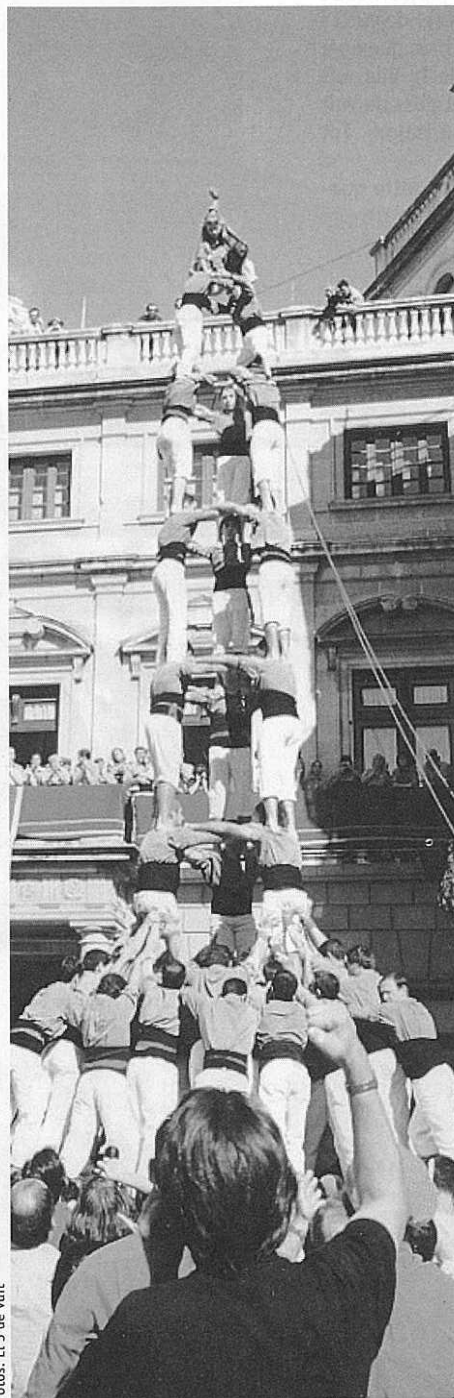
Trobada internacional de World Presidency Organization

Just cinc dies després de ser a Mas Rabell per una convenció mèdica, vam tornar-hi amb motiu d'una trobada internacional d'executius. En una diada atípica -un dijous al migdia- i en una actuació totalment familiar, es van descarregar dos castells: el **tres de set** i el **quatre de sis net amb l'agulla**. Per acabar vam descarregar **dos pilars de cinc** alhora. Aprofitant l'avinentsa, en acabar vam desplaçar-nos fins a Cal Figarot, on tots els castellers assistents a l'actuació vam gaudir d'un fabulós dinar. (Trobada Internacional de World Presidency Organization. Mas Rabell. 28 de setembre).

Castells a toc d'esquella

El dia de la Mare de Déu de la Mercè hi havia castells... a Reus. Per començar, la primera sorpresa que vam tenir va ser que el toc d'entrada a la plaça va ser interpretat amb esqueflots, o, si més no, això és el que ens vam pensar veient els components d'un grup floklòric basc, vestits amb una indumentària ben llampant plena d'esqueflots que sonaven rítmicament mogudes pels petits salts que anaven fent els balladors. Un cop superat l'ensurt, i després de contemplar una exhibició del ric floklòre basc, vam fer-ne una altra, d'exhibició, aquest cop catalana, mostrant -als bascos i a tot el públic de la plaça- algunes de les millors construccions castelleres que es poden veure a hores d'ara per les places: **tres de nou amb folre**, **quatre de nou amb folre**, **quatre de vuit amb l'agulla** i **pilar de set amb folre**. I prou, que es feia tard i no era el moment d'ampliar el repertori. (Plaça del Mercadal. Reus. 24 de setembre).

Fotos: El 3 de vuit

Sant Miquel, tot a punt per al Concurs

Castells de set a Cal Rubió

En la tradicional actuació del Dia del Pilar al barri de Cal Rubió, i després de cruspir-nos un bon esmorzar i de veure l'actuació dels balls folklòrics del poble, va arribar el nostre torn. Amb la ressaça del concurs a sobre, ens hi vam desplaçar poca gent, però, tot i així, vam descarregar **tres castells de set: el tres, el quatre amb l'agulla i el cinc**, per acabar amb un esplèndid pilar de sis. I encara vam tenir ganes de descarregar **un vano de cinc**. (*Festa Major. Cal Rubió. 12 d'octubre*).

A Caves Codorniu

Un divendres abans de l'assaig vam anar a la ciutat del cava a fer una actuació en un convenció a les caves Codorniu. Hi vam descarregar el **tres de set** i la **torre de sis**, per acabar amb un **pilar de cinc** girat. (*Convenció de Delegats de Zona de la Caixa de Pensions. Caves Codorniu. 27 d'octubre*).

Record del tres de nou

Per commemorar que havíem convertit la plaça d'Esparreguera en plaça de nou, la gent d'aquesta població -i especialment els seus castellers- van voler agrair-nos la gesta i van col·locar-hi una placa en record del tres de nou. Per la nostra banda, vam fer-hi un **pilar de cinc**. (*Placa en commemoració del tres de nou. Esparreguera. 4 de novembre*).

Pilar singular

Just la tarda abans de tancar la temporada, vam anar al poble de Caldes de Malavella, a la festa de l'aigua, exactament al balneari de Vichy Catalán. Era una trobada de confreres de l'aigua i cada aigua tenia la seva pubilla -per cert, boniques elles-. Va ser una tarda memorable i divertida, en què la Loll Bertran va fer un pilar de dos sobre el Fèlix Miret i tothom anava vestida amb capa i barret. Pel que fa als castells, cal dir que hi vam descarregar un **tres de set**, un **tres de sis aixecat per sota** (en què el nostre cap feia de baix) i, per acabar les rondes regulars, la **torre de set**. Vam cloure l'exhibició amb **dos pilars de cinc** simultanis. (*Festa de l'Aigua. Caldes de Malavella. 11 de novembre*).

En els últims anys, la diada de Sant Miquel s'està convertint en una actuació molt important dins del calendari particular de la colla. L'any 2000, a les portes del Concurs de Tarragona, va ser una prova importantíssima de cara a preparar la competició bianual a la plaça de braus tarragonina (com diuen alguns: el motor verd 2000, de 600 vàlvules, comença a escalfar-se).

Prèviament a la cita a la plaça, però, i com és tradició, una representació de la colla va anar a Santa Maria per participar en la missa, que va servir per honorar Sant Miquel, patró dels Castellers de Vilafranca. Durant l'ofrena es va enlairar un **pilar de cinc** a l'interior de la basílica.

Ja a plaça, i acompanyats de la colla Jove dels Castellers de Sitges i dels Castellers d'Esparreguera, vam iniciar la diada: un **tres de nou amb folre** (amb un folre reduït que eren les manilles del de deu), una magnífica **torre de nou amb folre i manilles**, un **quatre de nou amb folre** i un **pilar de set amb folre** de comiat van fer que la diada de Sant Miquel vagi agafant relleu com a actuació ja que els castells que s'hi aconsegueixen són dignes (només faltaria que no ho fossin) d'actuacions espectaculars. Per la seva banda, els sitgetans bastiren el quatre, el quatre amb l'agulla i el tres de set, i els d'Esparreguera completaren la torre, el tres amb l'agulla i el quatre de sis amb l'agulla. Un cop finalitzada l'actuació, i amb l'objectiu de posar a punt l'esperat intent de tres de deu de cara al Concurs, en vam fer una prova que ens donés garanties suficients per poder portar-lo a plaça. Per tant, vam assajar (a mida reduïda) el peu, el folre i les manilles del tres de deu i el castell va pujar fins al pis de quints. La prova va anar prou bé i no va presentar problemes. Tot seguit, ens vam dirigir cap a Cal Figarot on ens esperava un suculent dinar de germanor, fet juntament amb les dues colles convidades.

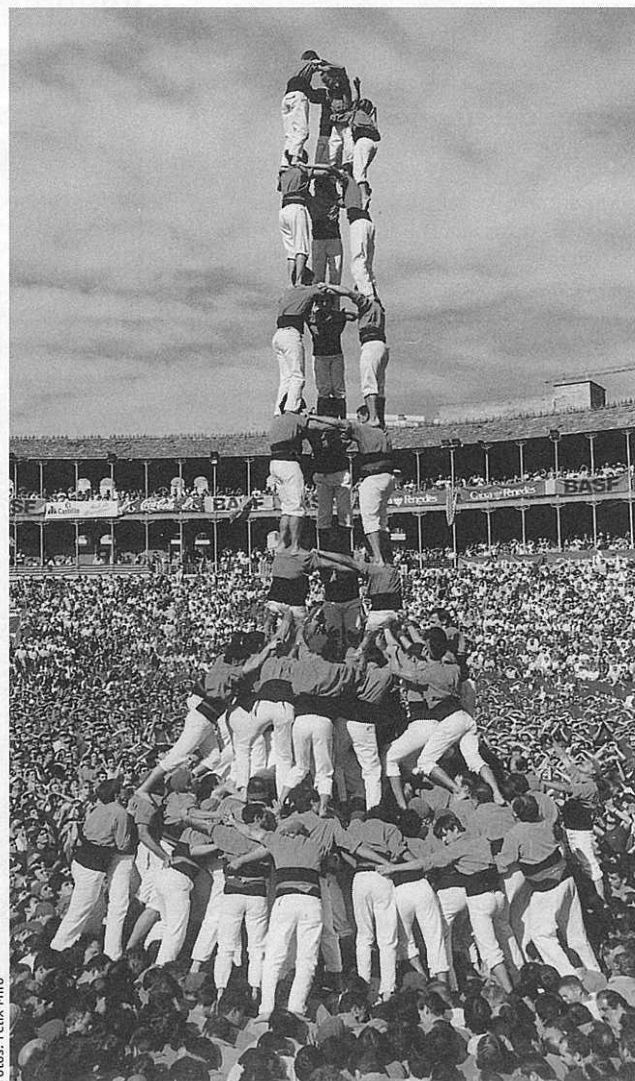

Fotos: Fèlix Miró

Per uns segons, tercers

Només per uns segons no vam poder carregar un tres de deu que ens hauria donat la tranquil·litat necessària per tornar a guanyar el Concurs de Tarragona. De fet, la matinal havia començat amb bon peu ja que a la primera ronda vam descarregar el **quatre de nou amb folre i l'agulla**, complint així el programa previst. Tot i amb això, les expectatives es van començar a tombar a la segona quan ens vam quedar molt a prop de coronar el tres de deu amb folre i manilles, castell que vam tornar a intentar en la tercera intervenció, encara que aquest cop l'intent no va arribar tan lluny. A partir d'aquí, l'estratègia va variar forçosament i, condicionats per les caigudes, a la quarta ronda vam haver de jugar molt fort. Aquest cop, però, ens va sortir bé i vam coronar una **torre de vuit** que ens tornava a donar opcions. Tanmateix, el fet que les altres colles no afluïxessin ens va obligar a anar al límit en l'última ronda: hi vam intentar el quatre de nou net, però el castell va fer llenya quan havien d'entrar dosos. L'aposta havia estat decidida i, com que no vam tenir la sort de cara, al final vam ser tercers. No cal dir que el **pilar de cinc** de comiat no va ser tan alegre com els dels dos últims concursos. El 2002 hi tornarem. *(Concurs de Castells, plaça de toros, Tarragona, 8 d'octubre).*

Fotos: Fàlix Miró

Consideracions després del Concurs

Jaume Freixedas

Sense cap mena de dubte, per a un casteller de Vilafranca, Tarragona es converteix cada dos anys en una actuació molt esperada. Potser per a algun verd, la més esperada (o almenys així m'ho sembla).

És a dir, el Concurs de Tarragona, per la seva particular forma de ser, ens transmet vibracions que van oscil·lant d'acord amb les construccions assolides al llarg de la temporada per les diferents colles amb opcions a fer pòdium.

Cal dir, però, que fins al mateix dia del concurs pot saltar alguna notícia en el món casteller que ens alteri el ritme cardíac, i trenqui de ple els pronòstics i les previsions que fins aleshores teníem al cap. En aquells moments és quan demanem que la sort sigui també amb nosaltres.

Per a mi és complicat d'explicar el mar de sensacions que pateix cadascú uns moments abans d'entrar a plaça, però penso que col·lectivament sí que ens convertim en l'element bàsic del que també és una gran festa castellera.

Paradoxalment, aquesta festa se celebra en una plaça de braus que fou construïda per fer-hi corrides, però aquell dia ha de deixar pas a milers de castellers i castelleres il·lusionats de portar al cor i a la camisa la seva tradició. Així converteixen el *ruedo* i *los tendidos* en una olla de pressió plena de sentiments molt arrelats, esperant l'hora d'enlairar els millors castells.

Analitzant el vessant competitiu del concurs, m'agradaria indicar que no deixa de ser (almenys a la nostra colla) una actuació més en la qual lluitem per ser la millor colla de plaça. Per tant, el concurs no és un problema sinó una esperança més de victòria. (No hem d'oblidar que la rivalitat en el Ball de Valencians fou l'origen dels castells). Per tant, crec que és bo que la filosofia de la colla coincideixi amb aquell afany de superació.

Així doncs, crec que la plaça de braus forma part del conjunt de places on podem trobar aquesta essència castellera, i on diluir o magnificar una actuació és difícil. Potser aquesta és la raó que tenen algunes colles per no assistir-hi, ja que la classificació queda clarament definida després de sumar les estructures assolides i prèviament puntuades. El resultat al final de l'actuació és clar i contundent per a tothom. La colla amb més punts és la guanyadora i les altres no.

Ara bé, un cop finalitzat aquest esdeveniment tan esperat, la tècnica, la junta i molts castellers acostumen a treure'n conclusions. És aleshores quan s'obre un intens i divers debat en què tothom hi diu la seva. És també en aquest mar obert de reflexions on he trobat «raonaments» que per a mi són encertats, i m'agradaria citar-ne alguns breument: consideraria un fracàs presentar-me al concurs sabent que la meua colla no té opcions de guanyar el títol; trobo sempre encertat lluitar pel primer lloc, encara que això comporti acceptar el risc de quedar relegats a llocs inferiors si falles en la consecució del castell, sempre partint de la base que hi ha possibilitats reals de culminar l'estructura; l'estratègia és un dels punts a millorar (ja sabem que en moltes ocasions és en mans de la canalla); el tres de deu no es va treballar com calia (potser per falta de gent a l'assaig?); mai no hem de pensar que les altres colles fallaran i que la nostra tindrà sort, hem de pensar que s'hi juguen el mateix que nosaltres.

Després d'aquest concurs no es pot parlar de crisi a la colla, potser sí de decepció pel que respecta al concurs, però segur que molts estareu d'acord amb mi que la temporada 2000 va comptar amb construccions verdes realment importants en nombre i gamma, passant per un Sant Fèlix gloriós que no hem d'oblidar.

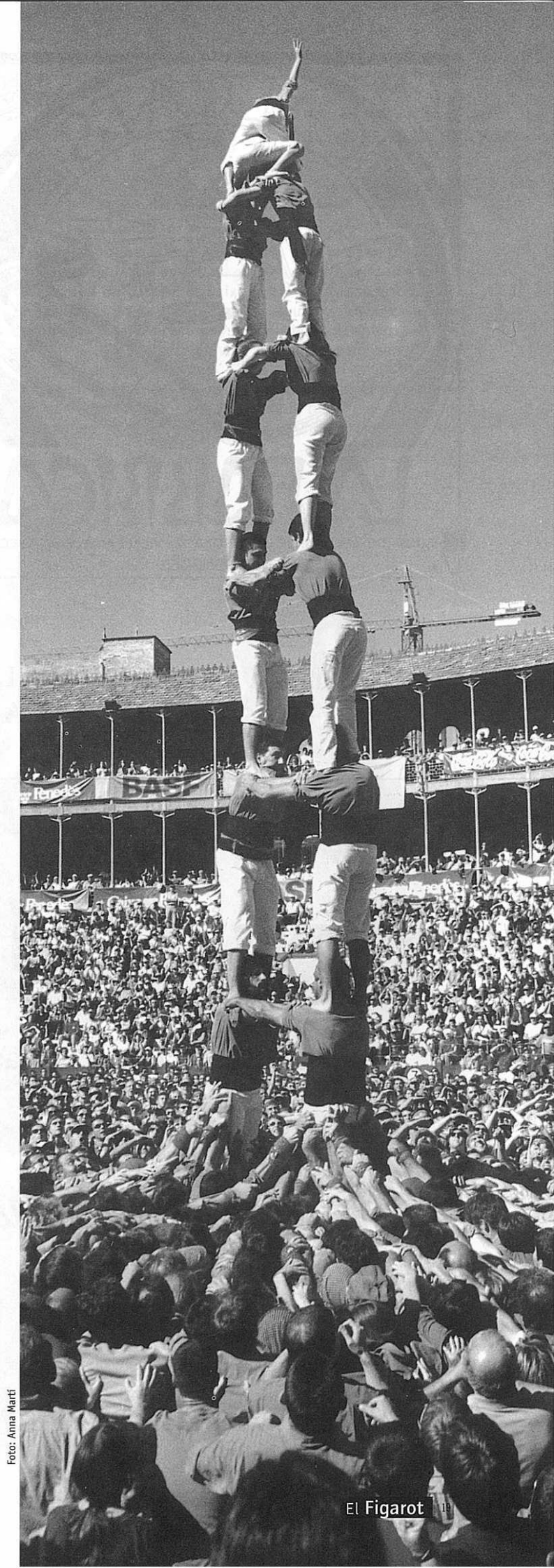

Foto: Anna Martí

Fem envetats
tipus pinxo,
taverner i paleta

Envetats
per a balls populars
(bastoners, geganters, diables,...)

FÈLIX I JOSEFINA BALANÀ MONTANER, SCP
VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Bar Cal Figarot

Local social dels Castellers de Vilafranca

- *Especialitat en carns a la brasa*
- *Plats combinats*
- *Tapes variades*
- *Menjars casolans*

General Prim, 11 - Tel. 93 817 05 42 - Vilafranca del Penedès

Castells emboirats

L'actuació a la romeria de Montserrat va començar descarregant **el cinc de set**, enmig d'un ambient emboirat i fred. Tot i això, vam encarar la segona ronda amb un esplèndid **quatre de vuit**. Les rondes regulars de l'actuació van cloure descarregant la **torre de set**. Per posar la cirereta final a una actuació que no va desplaçar gaire gent, vam descarregar un esvelt **pilar de set amb folre**. (Romeria de Vilafranca a Montserrat. Plaça del Monestir. Montserrat. 15 d'octubre).

Folres que són manilles

S'aixeca el teló i es veu un autobús circulant per carreteres del Garraf en direcció al mar; s'abaixa el teló. S'aixeca el teló i ara es veu un grup de *païos i paies* uniformats que desperten curiositat per allà on passen; s'abaixa el teló. S'aixeca el teló i ara se'ls veu en una plaça força reduïda preparant-se per tirar amunt el primer castell: un **tres de nou amb folre**, amb unes manilles fent les funcions de folre; s'abaixa el teló. S'aixeca el teló i es veu una immillorable **torre de vuit amb folre**, amb manilles fent les funcions de folre, vist i no vist; s'abaixa el teló. S'aixeca el teló i es veu pràcticament de manera consecutiva un **quatre de vuit amb l'agulla** i un **pilar de set amb folre**, podríem dir-ne que són «marca de la casa»; s'abaixa el teló.

De quina colla castellera parlem? (Diada dels Castellers de Sitges. Cap de la Vila. Sitges. 29 d'octubre.)

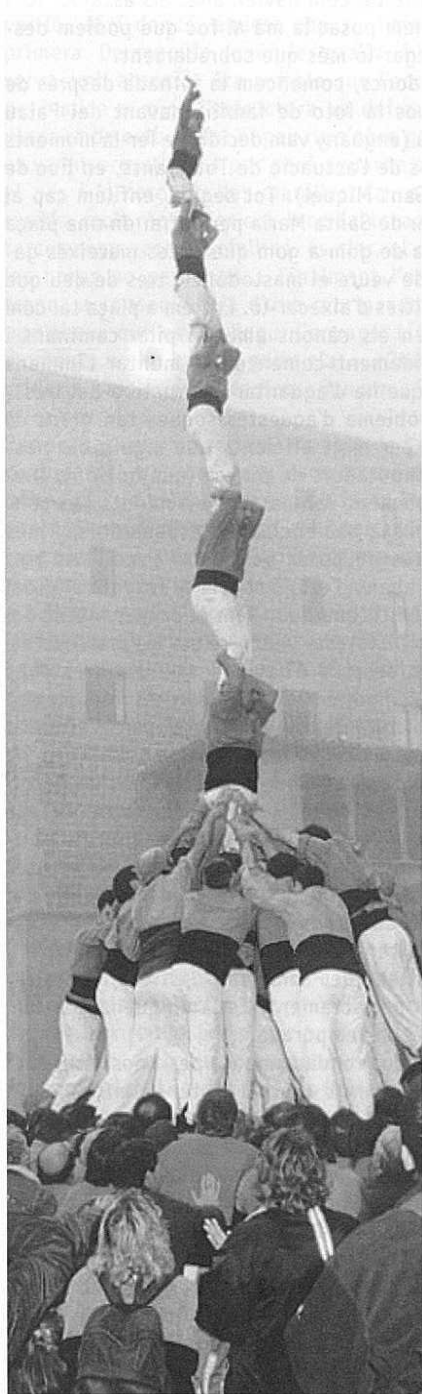

Foto: El 3 de 8

Foto: Anna Martí

Foto: Anna Martí

Va fallar el tres de deu

Eduard Vallès Edo

Després d'uns dies de molta tensió; de parlar-ne matí, tarda, vespre i nit; de fer molts assajos; de passar molts nervis, i fins i tot de tenir ganes d'acabar, per fi, arriba el dia en què ens veiem capaços d'afrontar el gran repte de l'any: el tres de deu. Segur que, si n'haguéssim fet un judici previ, tenint en compte tal com havien anat els assajos, tots hauríem posat la mà al foc que podíem descarregar-lo més que sobradament.

Així doncs, comencem la jornada després de fer-nos la foto de família davant del Palau Baltà (enguany vam decidir de fer-la moments abans de l'actuació de Tots Sants, en lloc de per Sant Miquel). Tot seguit, enfilem cap al carrer de Santa Maria per entrar en una plaça plena de gom a gom que té les mateixes ganes de veure el mastodòntic tres de deu que nosaltres d'aixecar-lo. Entrem a plaça tal com manen els cànons amb un pilar caminant i seguidament comencem a muntar l'immens peu que ha d'aguantar l'estructura del tres. El problema d'aquestes soques tan grans és que, per molt eficients que siguin els nostres muntadors de pinyes (que ho són), inevitablement van passant els minuts i es consumeix la paciència dels espectadors, i més després de posar peu, folre i manilles tres cops abans d'erigir el primer intent vàlid del dia. En fi, que quan fem el primer intent del castell, i forçats una mica per les presses d'alçar-lo després d'haver desmuntat tres cops el que podríem dir que són els fonaments, l'estructura s'enfila amb força, però s'esfondra més aviat del que realment tots esperàvem.

Lluny de desanimar-nos, i després de deixar actuar les colles convidades, Castellers de Sants i Capgrossos de Mataró (no els oblidéssim pas, ja que gràcies a ells els nostres peus encara queden més ben reforçats), per calmar els nervis i treure'ns una mica de pressió, alcem una **torre de nou amb folre i manilles** que, amb gran destresa, descarreguem perfectament. És la cinquena que fem durant la temporada.

La segona ronda comença per a nosaltres amb un altre *mític* castell (enteneu *mític* com a *castell del segle o mil·lenni passat*, que només una sola colla ha aconseguit completar amb una solvència insultant, i aquests són els Castellers de Vilafranca). Si, efectivament, estic parlant del **quatre de nou amb folre i l'agulla**, que, atesa la dificultat del castell, podeu suposar que descarregar-lo, tot i que va pujar molt bé, no va ser flors i violes. Vam patir una mica més del compte, però ja voldrien tots patir el que sabem patir nosaltres,

si d'aquesta manera el fessin, no creieu? Només haig de dir-vos que tan sols comptant el 2000, el vam completar tres vegades, cosa fins al moment impen-sable per cap altra colla.

Enmig de l'eufòria de descarregar el quatre amb l'agu-lla, i amb la plaça encara *calenta* pel que havíem fet fins llavors, junt amb les ganes que teníem d'afron-tar el tres, engresquem el públic per tornar a pro-var-lo. Així doncs, aquest cop sí, l'aixequem a la primera. De seguida sonen les gralles i la plaça ob-serva amb atenció. Ara sembla que l'aconseguirem, però mica a mica l'estructura va deformant-se. La plaça crida embogida; el peu no s'obre gens; el folre es va ensorrant poc a poc però aguanta estoicament el pes i la força de les manilles; la canalla enfila ràpida, molt ràpida; es col·loca l'aixecador, però les forces comencen a defallir i, és clar, el cansament i les hores no perdonen... Finalment l'estructura es trenca a conseqüència d'una rebrincada imparable, poc abans que es col·loqui l'enxaneta, que per uns moments no ho ha vist gaire clar... -Quina llàstima-crida la plaça-, ja el teníem, haurem d'esperar una altra ocasió.

Per acabar, un cop recuperats tots de l'ensurt de la caiguda del *monstre*, i per completar l'actuació, res millor que un **pilar de vuit amb folre i manilles**, el quart d'enguany, executat a la perfecció pels nos-tres tècnics especialistes i de cara a un públic que aleshores ja era més selecte.

A tall informatiu, només vull afegir que els nostres companys castellers, tant els de Mataró com els de Sants, van venir a Vilafranca amb l'objectiu de de-mostrar que són dues grans colles, molt ambicioses i amb ganes de superar-se. Així doncs, la nostra plaça va aplaudir, també amb entusiasme, un quatre de vuit de postal, un tres de vuit i una torre de vuit amb folre dels Capgrossos de Mataró, i un tres de vuit (molt treballat, ja que era el primer que descar-regaven en la seva història), un quatre de vuit i una torre de set, que van fer després d'intentar la torre de vuit amb folre, encara un pèl *verda*...

Realment va ser una llàstima no aconseguir aquesta estructura que tots anhelàvem perquè sabíem que era el nostre objectiu prioritari. Fer-ho hauria sig-nificat la cirereta per posar punt i final a una gran temporada, amb una gran actuació. Si en fem una valoració global i definitiva, en la meua opinió aques-ta diada és un reflex més o menys fidel de com ha-via anat en general l'any. Ha estat una temporada en què hem tingut un domini absolut en la cons-trucció de tot tipus de castells dels que anomenem de la gamma extra, amb l'excepció, malauradament del tres de deu.

Això sí, qui digui que el dia de Tots Sants vam fra-cassar, és que no en té ni idea, de *l'art de fer cas-tells* (Tots Sants. Plaça de la Vila. Vilafranca del Penedès. 1 de novembre).

Fotos: Felix Miró

L'últim castell de nou de l'any

Després de la diada de Tots Sants, tornàvem a enfrontar-nos a una actuació amb castells de nou, aquesta vegada a Altafulla. Encara teníem a la memòria la gran actuació que hi havíem dut a terme l'any anterior, en què havíem descarregat la torre de nou i carregat el pilar de vuit. Aquesta vegada, però, no vam tenir la sort de cara, tot i que vam començar l'actuació descarregant-hi un esplèndid **tres de nou amb folre**. Semblava doncs, que ens havíem tret la mala sort de la diada de Tots Sants. Per tant, en segona ronda vam encarar un castell inèdit encara a la plaça del Pou d'Altafulla: el quatre de nou amb folre i l'agulla al mig. Aquesta vegada, però, el castell es va quedar en intent. En la ronda de repetició vam encarar la mateixa estructura, aquesta vegada però amb un pis menys, el quatre de vuit amb l'agulla. Encara que fins aleshores l'havíem descarregat onze vegades durant la temporada, aquest cop incomprendiblement va fer llenya. La ressaca del tres de deu es va fer notar i, per arrodonir l'actuació, vam continuar, aquesta vegada amb millor sort, descarregant la **torre de vuit amb folre**. En tercera ronda hi vam descarregar amb més serenor un **quatre de vuit** i vam finalitzar l'última actuació del segle XX descarregant un meravellós **pilar de set amb folre**. (*Festes de Sant Martí. Plaça del Pou. Altafulla. 12 de novembre*).

Foto: Fèlix Miró

Foto: Soledad Figueras

Pedra, llana, tabac, acordió i aigua

Josep M. Figueras

Completament fora de temporada, el tercer cap de setmana de desembre el vam dedicar a visitar la comarca pirinenca de l'Alt Urgell, malgrat el desgraciat esdeveniment que l'havia precedit i que ens havia colpit a tots. El primer dels objectius era prendre part en l'acte de col·locació de la primera pedra del nou pavelló poliesportiu de la Seu d'Urgell, però, un cop enlestida la feina amb un **pilar de cinc** i un **quatre de sis net**, en cercavila, i un **tres de set**, un **quatre de set**, una **torre de sis** i un altre **pilar de cinc**, vam encaminar-nos cap al restaurant on dinariem. A la tarda vam visitar el Museu de la Llana d'Arsèguet, antiga fàbrica on totes les màquines encara funcionen –fins i tot una rentadora del segle dinou– i on força gent va aprofitar per comprar mitjons. Després, la meitat ens vam trobar a l'església del poble amb els professors, pares i alumnes de l'escola Ridolaina, de Montellà del Cadí, una escola rural que, des de fa cinc anys, participa en una trobada internacional d'escoles de muntanya d'arreu d'Europa i del Japó per participar en una cursa d'esquí de fons. A més, cadascú hi fa activitats típiques del seu país, i el cas és que l'any passat, sobretot els eslovens, els varen demanar si hi podien fer castells. I d'aquí ve que preparéssim un taller de castells en una església romànica sota les canals del Cadí. L'altra meitat de l'expedició va aprofitar per entrar una estona a Andorra i «carregar». Al vespre vam pujar fins a Sant Joan de l'Erm, on, a més de sopar i escalfar-nos vora el foc, en Josep Lizandra, de l'escola Ridolaina, ens van oferir un concert-classe-taller de música i instruments musicals. Cal dir que fins i tot els més escèptics van acabar construint instruments i ballant al so de l'acordió. L'endemà els qui es van llevar una mica més d'hora van poder veure com sortia el sol darrera del Cadí i jugar amb la poca neu que hi havia per terra, però després, havent esmorzat i sense encantar-nos gaire, vam tornar cap a la Seu, o més concretament, al Parc del Segre, on iniciàvem l'activitat estrella del dia en què podies triar ràfting o kaiak. Els més menuts van triar el kaiak, tot i que alguns també es van atrevir amb el ràfting. Aquests, a la segona o tercera baixada, van quedar completament remullats (els altres no hi vam quedar completament, però també!). Ara bé, cap problema! Anàvem perfectament equipats amb vestits i sabatilles de neoprè, armlles, etc. Va ser realment molt bo!

El programa el vam tancar amb un bon dinar i una tornada d'una hora i mitja "amb el turbo posat" cap a Cal Figarot. (*Acte de col·locació de la primera pedra del nou pavelló poliesportiu de la Seu d'Urgell. Alt Urgell. 16 i 17 de desembre*).

El primer castell de vuit del mil·lenni

A Vilafranca per Sant Raimon es fa festa... o no, però els que sí que no fallen són els castells, puntuals cada any a la cita fora del calendari de la temporada. El que passa és que de vegades el mal temps hivernal obliga a acabar les rondes de pressa i corrents, tal com va passar aquest gener passat. Tot i amb això, vam tenir una estona sense pluja per poder fer un **tres de set aixecat per sota** i un **quatre de vuit** (encara que sigui un tòpic com una casa de pagès, aquí hem d'afegir que és el primer castell de vuit de l'any, del segle i del mil·lenni). Aquí finalitzà la pausa sense aigua i, amb la pluja, també es van acabar els castells. (*Festes de Sant Raimon, Plaça de la Vila, Vilafranca del Penedès, 14 de gener*).

En el centenari d'un vilafranquí il·lustre

Per commemorar el centenari del naixement del vilafranquí Pere Mas i Parera, a l'escola que porta el seu nom, hi van fer unes jornades de festa. En una d'aquestes celebracions, hi vam enlairar un **pilar de cinc**. (*Escola Mas i Parera, Vilafranca del Penedès, 3 de març*).

Castells de set per la llengua catalana

Amb motiu de la catorzena edició de la Festa de la Llengua, ens vam desplaçar a la castellonenca població de Betxí. Era la segona vegada que assistíem a aquesta festa de caràcter cultural i reivindicatiu, ja que l'any passat per la mateixa raó vam anar a la ciutat de Castelló. L'actuació va consistir a participar en una cercavila, en què vam enlairar com a construccions més destacades la **torre** i el **cinc de set** i el **tres de sis aixecat per sota net**. En acabar els castells, els organitzadors ens van convidar a menjar una paella monumental. (*Festa de la Llengua, Betxí, 1 d'abril*).

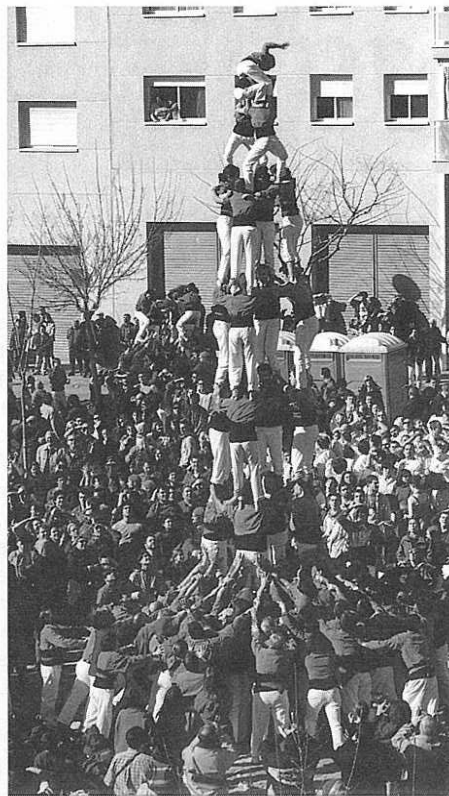

Foto: Fèlix Miró

Tres tocs de castell de vuit en el Dia del Graller

Com ja és habitual en els darrers anys, els grallers de la vila preparen un cap de setmana dedicat a aquest instrument tradicional català, encara que enguany va ser la primera vegada que la colla hi va aixecar castells, torre i pilar. D'aquesta manera, el diumenge al matí vam anar a la plaça de Santa Maria, un marc immillorable i insòlit, per dur-hi a terme una actuació de castells de vuit pisos, la primera de l'any d'aquesta categoria. Per començar, a la primera ronda vam descarregar el **tres de vuit** i, seguidament, vam completar un **quatre de vuit** que presentava moltes novetats. A l'última ronda vam encarar la primera **torre de vuit folrada** de la temporada i, encara que es va carregar amb treball als diferents pisos, a l'hora de descarregar-la es va trencar (així s'interrompia una ratxa de seixanta-quatre torres de vuit amb folre descarregades consecutivament, ja que des de la Festa Major de Llorenç de l'any 1997 que no ens passava una cosa semblant). Sense perdre els ànims, vam afrontar la ronda de pilars amb un gran **espatat de sis** que es va descarregar sense cap problema. Així, doncs, en la seva diada, els grallers de la colla van poder fer el toc de tres castells de vuit. Llàstima que en un no poguessin seguir la partitura fins al final, però, per compensar-ho, sempre hi podem afegir el pilar de sis, que no deixa de ser un castell d'aquesta categoria (*Diada del Graller, plaça de Santa Maria, Vilafranca del Penedès, 22 d'abril*).

Un quatre de vuit a la ciutat prohibida

Cada deu anys, les Festes Decennals de la Candela a Valls reuneixen un bon nombre de colles castelleres a la *ciutat prohibida*. Enguany vam decidir de desplaçar-nos a la capital de l'Alt Camp per aixecar els castells que ens deixava fer l'organització. En primer lloc, vam participar en una cercavila que va sortir del Portal Nou i va anar fins a la plaça del Blat, on vam enlairar un **pilar de cinc**. D'aquí vam fer cap a la plaça de la Manxa, on vam plantar un altre **espatat de cinc**, i el següent va continuar fins a arribar a la plaça del president Companys, on vam bastir un **quatre de vuit** i un altre esvelt **pilar de cinc**. La concentració de la majoria de colles del món casteller va acabar amb un dinar de germanor a la mateixa ciutat. (*Festes Decennals de la Candela, Valls, 28 de gener*).

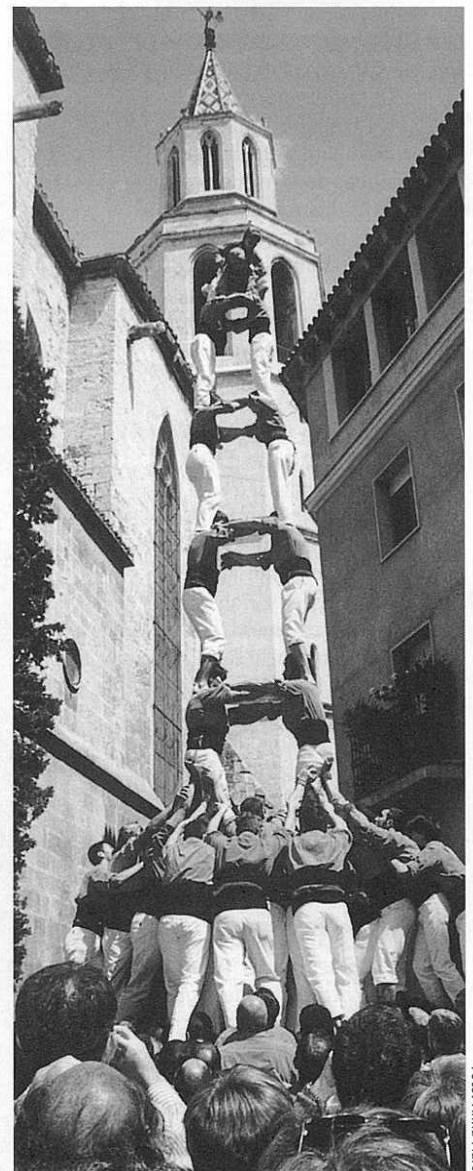

Foto: Anna Martí

I una altra!

Suposo que tots deveu haver vist aquell anunci de televisió que diu: «Repetimos! Natillas...» Doncs el nostre cas és el mateix: repetim inauguració de placa a la façana de la societat de la Bisbal del Penedès per haver aconseguit en el decurs de la passada diada castellera del 15 d'agost del 2000 un altre castell inèdit en aquella plaça: el pilar de vuit amb folre i manilles. A l'acte, hi era la Colla Joves dels Xiquets de Valls perquè també es descobria una placa que commemorava que en la mateixa diada van carregar el primer quatre de nou net mai vist a la plaça bisbalenca. Un **pilar de cinc** en el moment de la inauguració i una **torre de set** a continuació per part de les dues colles van formar aquest acte, amb el qual els bisbalencs agraeixen l'esforç que fan les colles per intentar assolir castells inèdits a la Bisbal. Si les coses continuen així, ben aviat s'haurà d'ampliar la façana, ja que, de la manera com ha quedat, ja hi ha poc espai lliure... Que per molts anys hi puguem ser presents: tant el 15 d'agost com inaugurant plaques. (*Inauguració de la placa commemorativa del pilar de vuit amb folre i manilles. La Bisbal del Penedès. 7 d'abril*).

Un pilar que fa Dalí

Ens vam haver de llevar d'hora per anar a la capital de l'Alt Empordà a actuar-hi per les Festes del Sant Crist. Enmig d'un gran ambient, vam entrar a la plaça amb un **pilar de quatre caminant**. Seguidament, vam començar l'actuació enlairant una **torre de set** que es va mostrar segura en tot moment. En segona ronda, el **quatre de vuit**, el castell de més envergadura de la jornada, va resultar el més maco del que portem de temporada. En tercera ronda vam descarregar el **cinc de set**. Per acabar vam completar el **pilar de sis** amb el Vasco a segons, que segurament hauria inspirat el virtuós fill de Figueres, el gran Salvador Dalí, a crear allí mateix un «parell d'escultures» com les que té repartides per l'Empordà. (*Festes del Sant Crist de Figueres, plaça de l'Ajuntament, 6 de maig*).

Estrenem pilar de set

En un dia que s'aixecà ennuvolat, ens vam desplaçar cap al nord del Penedès, concretament a Sant Quintí de Mediona. Quan hi vam arribar el sol era el protagonista de la jornada i el panorama havia canviat. Així que, davant de l'edifici de l'Ajuntament, vam començar a plantar castells. L'actuació havia de servir per anar afinant els castells de vuit i per treure els nervis de la torre, i es van aconseguir els dos objectius i, a més a més, vam descarregar el primer pilar de set amb folre de l'any.

El programa va ser molt semblant al de la setmana anterior, pel Dia del Graller. Per començar, després d'enlairar un pilar de quatre d'entrada a plaça, vam alçar un **tres de vuit** que es va completar sense patir gaires problemes. Vam continuar, en segona ronda, descarregant el **quatre de vuit**, força treballat en la baixada, i vam cloure les tres rondes habituals amb la **torre de vuit folrada**. La torre va pujar molt nerviosa, però aquesta vegada tothom anava avisat i per això es va poder defensar fins a descarregar-se. Com que no teníem gana, ens vam dedicar a fer una quarta ronda, en la qual vam bastir el **cinc de set** (per posar a prova el de vuit), que es va descarregar amb suficiència.

Per tancar l'actuació, vam plantar el primer **pilar de set folrat** del segle XXI, i així continuàvem demostrant que tenim un magnífic pilar. Per molts anys! Quan ja gairebé tothom havia plegat la faixa, vam portar un **pilar de cinc al balcó**, tot i que en comptes de pujar al balcó, l'enxaneta va haver de baixar-hi. (*Setmana cultural, plaça de l'Ajuntament, Sant Quintí de Mediona, 1 de maig*).

Fotos: Anna Martí

L'Ajuntament a la

X

a

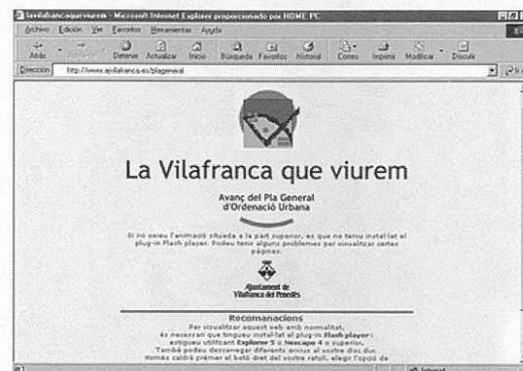
r

X

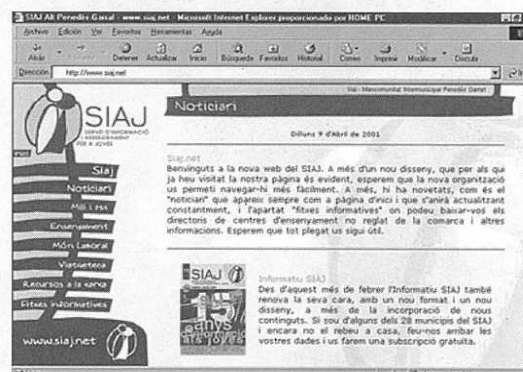
a

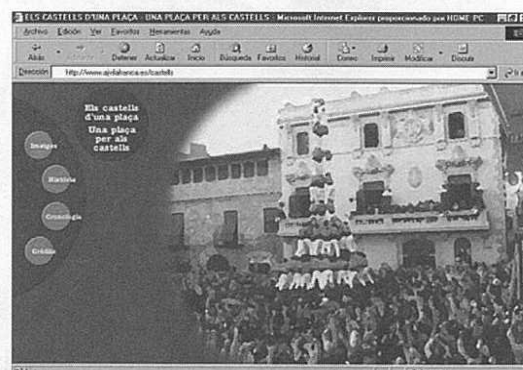
Posa't al dia de l'actualitat local i comarcal

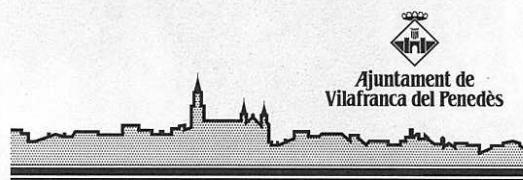
La revisió del Pla General d'Ordenació Urbana

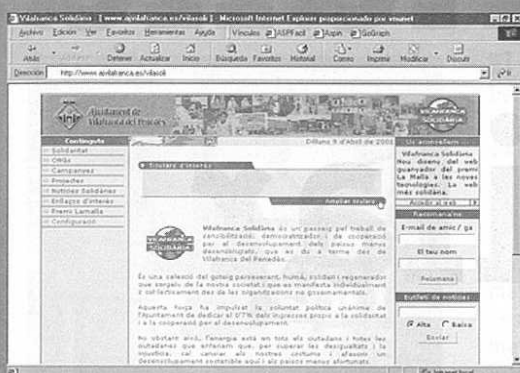
Tota la informació jove

La història de la "Plaça més Castellera"

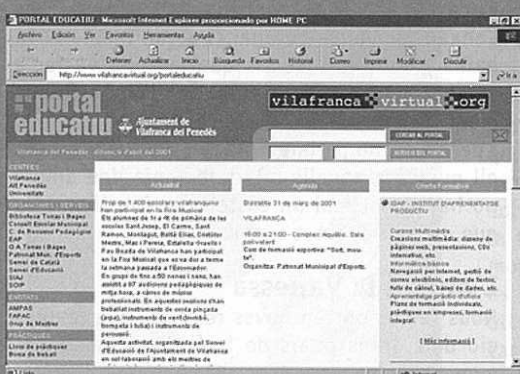
www.ajvilafranca.es

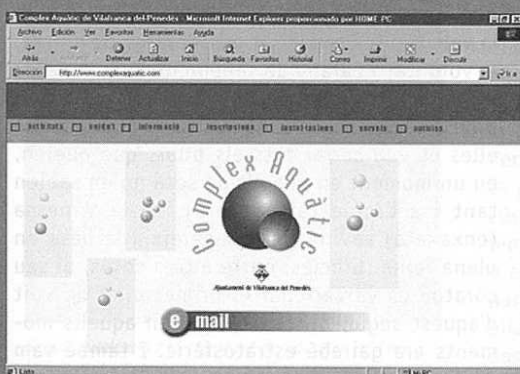
Informació, activitats, projectes i ONG'S de solidaritat i cooperació

Programa per al foment de les noves tecnologies

Tota la informació sobre recursos educatius i formatius

Activitats i instal·lacions esportives al teu abast

www.ajvilafranca.es/vilasoli

www.vilafrancavirtual.org

www.vilafrancavirtual.org/portaleducatiu

www.complexaquatic.com

www.rtvvilafranca.com

www.ajvilafranca.es/plageneral

www.siaj.net

www.ajvilafranca.es/castells

La canalla del pilar

David Monteagudo Vargas

De tota la canalla que ha fet castells a la colla (i n'hi ha hagut de molt bona), us parlaré d'aquella que he conegut de més a prop, d'aquella amb qui he treballat més estretament a causa de la meva activitat com a pilaner.

No puc començar, però, sense constatar que encara està fent castells entre nosaltres l'enxaneta que va coronar (i algun també el va baixar) els pilars de sis que la colla va fer a començaments dels setanta. Es tracta, evidentment, de l'incombustible Pere Giménez, *Pedrito*, i per rigor, no parlaré del seu estil perquè quan ell pujava a aquells pilars jo tenia deu anys i no havia vist mai un castell; però tothom diu que era ràpid, finet i molt valent.

L'Anna i la Vanessa

Nous temps porten noves realitats i la revolució dels grans pilars de la fi de segle va començar amb dues nenes: l'Anna Clavé i la Vanessa Ojeda. Ja ho he dit en alguna ocasió i ho torno a repetir ara: va ser una sort de tenir-les precisament a elles en aquells començaments que, com tots els inicis, van ser difícils. Sense la valentia i la capacitat de lideratge de l'Anna, la voluntat i l'afany de superació de la Vanessa i l'ambició de totes dues, la història d'aquell pilar s'hauria acabat ben aviat. No oblidem que elles es van currar tots els pilars que queien, en un moment en què els de sota no en sabien tant i a l'Anna (aixecadora) i a la Vanessa (enxaneta) sovint els desapareixia la base en plena feina. Gràcies, entre altres coses, al seu coratge es va carregar el primer pilar de vuit d'aquest segle, un castell que en aquells moments era gairebé estratosfèric. I també vam arribar a gaudir dels primers pilars de sis i de set descarregats.

Fotos: Arxiu

Sense la valentia i la capacitat de lideratge de l'Anna, la voluntat i l'afany de superació de la Vanessa i l'ambició de totes dues, la història d'aquell pilar s'hauria acabat ben aviat

El Faust i la Marta

Després va aparèixer la parella Faust-Marta. El Faust Sánchez, molt petitó quan va començar, era seriós i disciplinat, tècnicament versàtil (treballava bé sobre qualsevol espatlla) i molt segur. La Marta Aznar, enigmàtica, independent, era una finíssima enxaneta que tenia una forma molt peculiar d'encongir i estirar el cos mentre pujava. Amb ells es van començar a descarregar amb assiduitat els pilars de sis i de set.

El Faust, que va durar molt al seu pis a causa de la gran qualitat que sempre ha tingut, va arribar a descarregar el primer pilar de vuit d'aquest segle, mentre que la Marta es va haver d'acontentar de carregar-ne un. A més, el Faust (sempre molt lligat a la colla) és l'únic que ha baixat al pis de quart descarregant almenys un pilar de sis.

La Mireia, l'Anna i el Marc

Tampoc no oblidarem la Mireia Reina, Marixufli, contemporània de la Marta i amb qui ja havíem treballat als primers assajos, abans de provar la Vanessa. Amb una tècnica perfecta, va descarregar alguns pilars de sis d'inxaneta. Però el relleu de la Marta va arribar amb l'Anna Martí, l'Anna pitita. Per fi teníem un equip de canalla com els d'abans, amb un enxaneta remenut i de pocs anys. La seva pujada, com a tal, era de passa curta i potser una mica més lenta, però pesava molt poc i això ens permetia defensar les oscil·lacions del pilar. Va descarregar uns quants pilars de sis i de set fins que va arribar el gran depredador dels pilars i dels castells; el crack, com li diem col·loquialment: el Marc Fernández. Amb la sorprenent serenitat i regularitat que mostrava a l'hora de pujar als castells, es va apropiat ràpidament del pis més alt dels espadats i, sense defallir ni dubtar mai, es pot dir que ha fet carrera com a pilaner perquè va descarregar el primer pilar de vuit del segle i tots els que s'han fet des d'aleshores. A més, es dona la curiosa circumstància que pot presumir d'haver descarregat el pilar de vuit una vegada més que cap altre component del tronc perquè el dia 31 d'agost del 97 el pilar va caure quan ell ja era a la pinya.

Per acabar aquesta llista de medalles que es pot penjar l'inefable Marc direm que és l'únic que ha fet el de vuit a dos pisos diferents, com es veurà més endavant.

A començaments del 98, la Vanessa va tornar a aparèixer fugisserament al firmament pilaner, aquest cop com a aixecadora, i va descarregar algun pilar de sis fins que (maleïts gronxadors!) es va lesionar pocs minuts abans d'una actuació.

La Marta Aznar, enigmàtica, independent, era una finíssima enxaneta que tenia una forma molt peculiar d'encongir i estirar el cos mentre pujava.

El Faust Sánchez, era seriós i disciplinat, tècnicament versàtil i molt segur.

L'Anna Martí, l'Anna pitita, era de passa curta i potser una mica més lenta, però pesava molt poc i això ens permetia defensar les oscil·lacions del pilar.

El Francesc i la Míriam

El seu enxaneta, a part d'algun pilar que va carregar amb el Marc, era el Francesc Xavier Garcia-Berro, el qual mereix un comentari a part. Petit i primet, molt bon nano, en va aprendre ràpidament i quan pujava convençut era una meravella. Prometia molt i amb ell vam fer alguns dels pilars de sis més insultantment fàcils que hem fet mai. Ja amb el Marc d'aixecador, va descarregar uns quants pilars de sis i de set, però no va arribar a fer mai el de vuit.

Qui el va substituir? Doncs la Míriam Ojeda, germana de la Vanessa. Ens va sorprendre a tots en revelar-se com una gran enxaneta de pilars i acotxadora de castells. El seu estil no era molt depurat però «de casta le viene al galgo»: amb un aire d'indiferència per l'envergadura del castell, neguitosa però valenta, ens va treure les castanyes del foc en el moment precís i en una ràpida carambola de sis, set, vuit, ens va permetre coronar el més gran dels espadats per Sant Ramon.

Així, doncs, el concurs estava salvat amb la irrupció de la Míriam, però... un mes abans es lesiona, i no pas als castells. El Melilla li encén un ciri al sant domèstic que té a casa seva i l'endemà descobreix el Marc Domènec, Schuster. El porta a Cal Figarot i en quinze dies ens el converteix en un enxaneta prou finet per coronar el pilar de vuit i l'agulla del quatre de nou. El Schuster, molt dinàmic i decidit, descarrega l'agulla (al segon intent) i fa una decidida i entusiasta aleta en el pilar de vuit una mica lent que li desapareix de sota en el moment just... per puntuar. Aquestes caigudes i la del cinc (al qual, per cert, també pujava la Míriam amb alguna cosa blanca al canell) van fer optar el Schuster per prendre's unes merescudes vacances, si més no, de pilars.

El Gerard

Calia treure un nou enxaneta, així que vam començar a treballar en l'anonimat amb el Gerard Juncosa, que aleshores era força petit. Potser és un dels enxanetes més fràgils i vulnerables que hem tingut, però des del començament mostrava algunes qualitats cabdals a l'hora de fer castells: delicadesa natural pujant, tossuderia i molt d'orgull. D'aquesta manera, el nen amb qui menys es comptava, es va convertir en el primer que va descarregar amb assiduitat el pilar de vuit, i és el que de moment en manté el rècord de descarregats en un any, sempre a sobre d'un Marc cada cop més segur i sobre tres adults que aquella temporada (l'any 99) van descobrir certs *truquillos* (que no cal afegir que no revelaré perquè aquest EL FIGAROT pot anar a parar en mans d'altres colles) que ens van facilitar una mica la feina; de manera que es pot dir que hi ha un abans i un després del Gerard.

Foto: Arxiu

El Marc Fernández (aixecador al pilar de la foto) ha fet carrera com a pilaner perquè va descarregar el primer pilar de vuit del segle i tots els que s'han fet des d'aleshores. El Gerard Juncosa és un dels enxanetes més fràgils i vulnerables que hem tingut, però des del començament mostrava algunes qualitats cabdals a l'hora de fer castells: delicadesa natural pujant, tossuderia i molt d'orgull.

Foto: Fèlix Miró

La Mireia Reina, Marixufli, tenia una tècnica perfecta i va descarregar alguns pilars de sis d'enxaneta.

Foto: Fèlix Miró

La Míriam Ojeda, amb un aire d'indiferència per l'envergadura del castell, neguitosa però valenta, ens va treure les castanyes del foc en el moment precís.

Foto: Miquel Arroyo

El Francesc Xavier Garcia-Berro, petit i primet, molt bon nano, en va aprendre ràpidament i quan pujava convençut era una meravella.

Foto: Fèlix Miró

La Pilar Sanz, amb la potència que la caracteritza i amb una serenor sorprenent, ens ha descarregat l'agulla i el pilar de sis.

Foto: Arxiu

Foto: Felix Miró

El Schuster i l'Èrica, potser el duo més fotogràfic del món casteller, s'alternen en l'activitat pilanera i tots dos descarreguen pilars de sis i de set.

Foto: Felix Miró

La Paloma de la Fuente té un estil que potser no és gaire ortodox, però esdevé tremendament eficaç.

Foto: Felix Miró

L'Oriol Borreda es va revelar com un aixecador equilibrat i amb una mida molt interessant.

Foto: Felix Miró

El Ricard de Castelldefels va ser l'únic enxaneta de l'agulla que no va pujar mai a cap gran pilar.

Foto: Arxiu

Amb tots ells hem passat moments bons i dolents, hem patit i hem triomfat, però sobretot hem disfrutat fent castells.

El Schuster, l'Èrica i la Pilar

Finalment, l'any 2000. Tot just començada la temporada, el Gerard ens sorprèn a tots i plega sobtadament; però tranquils, no passa res: el Schuster ha tornat i està més motivat que mai i, a més, tenim la finíssima i lleugereta Èrica Obiols, que també té moltes ganes de fer pilars.

El Schuster i l'Èrica, potser el duo més fotogràfic del món casteller, s'alternen en l'activitat pilanera i tots dos descarreguen pilars de sis i de set. Finalment és el Schuster l'elegit per fer el de vuit i, després de descarregar-ne un (justament a Mataró!), per fi el descarrega, ara sí!, i no pas un sol cop.

A mitja temporada vam fer algun pilar de sis amb una nova aixecadora: la Pilar Sanz. Després d'una diada que no havia anat gaire bé, volíem acabar l'actuació almenys fent un pilar de sis i ella va acceptar el repte amb il·lusió i coratge, tot i que l'havia assajat poc. Amb la potència que la caracteritza i amb una serenor sorprenent, ens ha descarregat l'agulla i el pilar de sis. També pujava a l'últim castell que va fer la colla la temporada del 2000: un bonic pilar de set descarregat.

La Paloma i l'Oriol

Tanmateix, aquest any encara ens havia de portar dues sorpreses: una va ser la Paloma de la Fuente, au migratòria per excel·lència, que té un estil que potser no és gaire ortodox, però que esdevé tremendament eficaç. Nascuda per triomfar, quan arriba l'hora de la veritat no recula. Potser per això va ser capaç de descarregar el pilar de vuit del dia 30 sense haver fet mai ni tan sols el de sis. La segona sorpresa va ser l'Oriol Borreda, que es va revelar com un aixecador equilibrat i amb una mida molt interessant. El currículum pilaner d'aquest nen, gairebé tan insòlit com el de la Paloma, parla per si mateix: un pilar de sis i un pilar de vuit descarregats. No vull cloure l'escrit sense esmentar el Ricard de Castelldefels perquè va ser l'únic enxaneta de l'agulla (primers quatre de vuit i de nou amb l'agulla carregats i descarregats) que no va pujar mai a cap gran pilar. Així, doncs, amb tots ells (l'Anna, la Vanessa, el Faust, la Marta, el Ricard, la Mireia, l'Anna petita, el Marc, el Francesc, la Míriam, el Schuster, el Gerard, l'Èrica, la Pilar, la Paloma i l'Oriol) hem passat moments bons i dolents, hem patit i hem triomfat, però sobretot hem disfrutat fent castells, com proposava certa candidatura. Us en recordeu? De tots ells, dels qui encara fan castells i dels qui ho han deixat, en tenim un record molt especial i a tots ells i als seus pares els agraïm tot el que han treballat per a la colla. La història, però, no s'acaba aquí. Encara hi ha molt a fer. Queden noves fites i nous reptes i de segur que el futur encara ens portarà alguna sorpresa.

IMPLANTOLOGIA · ORTODÒNCIA · ESTÈTICA DENTAL
CIRURGIA DENTAL · PRÒTESI FIXA
PRÒTESI REMOVIBLE · ODONTOLOGIA CONSERVADORA
BLANQUEJAMENTS DENTALS · PERIODÒNCIA

Centre Dental D&D VILAFRANCA DEL PENEDEÈS

c/ General Prim, 7-9 Local C (al costat de Cal Figarot) · Tel. 93 819 91 11

93 819 91 11

CONDICIONS ESPECIALS

Tracte preferent • Serveis gratuïts • Importants descomptes • Promocions puntuals.

FINANÇAMENT

El millor finançament del mercat.

ATENCIÓ PERSONALITZADA

I per a que vostè ho tingui més fàcil i còmode, no dubti en trucarnos al
Telèfon d'Atenció al Pacient: 902.20.21.12

L' INFORMARAN DE

Adreçes i horaris dels centres • Avantatges als que té dret.

LI RESOLDRAN

Qualsevol incidència • Dubtes o consultes que desitgi realitzar.

50 actuacions castelleres del segle XX

L'últim dia de setembre es va presentar a la nau nova de Cal Figarot el llibre de Santi Terraza *50 actuacions castelleres del segle XX. Diades que han fet història*. En la presentació del llibre, a la qual van assistir l'autor mateix i Josep Bargalló, es va indicar que l'obra pretén recollir cinquanta grans actuacions que han tingut lloc durant tot el segle XX, sense que això signifiqui que siguin les millors. Per alguna raó o altra, l'autor ha considerat que aquestes cinquanta diades van aportar algun aspecte significatiu que ha permès que passessin a la història dels castells. No cal dir que els Castellers de Vilafranca apareixen en una bona colla de pàgines.

Foto: Felix Miró

Foto: Felix Miró

Que vénen els Reis!

La nit del 5 de gener, els Reis van passar per Cal Figarot. Més ben dit: el Rei, perquè, de fet, només s'hi va atrevir Sa Majestat el Rei Gaspar, el més ros dels tres egregis personatges. Com és natural, va portar regals per a tota la canalla (i per a algun ganàpia que cada cop n'és menys, de canalla, i que ja no deu dedicar gaire temps a fer cartes als Reis). I com que durant l'any els nens i nenes de la colla es van portar d'allò més bé, Sa Majestat els va compensar amb generositat.

Balanç del 2000

En plena temporada hivernal, quan els castells s'aturen i ja es comença a pensar en la temporada que és a punt de començar, l'assemblea anual de la colla serveix per fer balanç de l'any que ha quedat enrere i marcar-se els objectius de la nova temporada. Això és precisament el que es va fer el 9 de març passat, en un gimnàs de Cal Figarot que es va omplir de castellers i castelleres que volien participar en aquest important acte anual de la colla.

A banda dels capítols habituals en què es llegeix l'acta de l'assemblea anterior, es presenten els números de l'últim exercici i els del pressupost per a l'any següent i es repassen les activitats de les diferents comissions, l'assemblea serveix sobretot per avançar les intencions que té la tècnica amb vista a la temporada: enguany es va parlar, lògicament, del tres de deu, dels castells nets i de tota la gamma alta de castells de nou.

Foto: Felix Miró

Foto: Felix Miró

Calçotada verda

L'11 de març vam celebrar a la nau de Cal Figarot la segona edició de la Calçotada Verda. Aquesta edició va ser molt concorreguda i es va arribar a sobrepassar el centenar de persones, xifra bastant per sobre de les que hi van assistir l'any passat. Com és habitual en aquest tipus d'àpats, els comensals van poder pelar-se'l (el calçot) acuradament amb els dits bens llardosos, sucra-lo (el calçot, una altra vegada) ben sucut en tota mena de salses picantones i badar un pam de boca per introduir-se'l (continuem parlant de calçots) gairebé fins a la mateixa úvula (altrament coneguda com la campaneta o el gargamelló). I al final, eixugar-se-la (la boca) amb el pitet fet expressament per a l'ocasió abans de repetir l'acte (volem dir menjar-se un calçot).

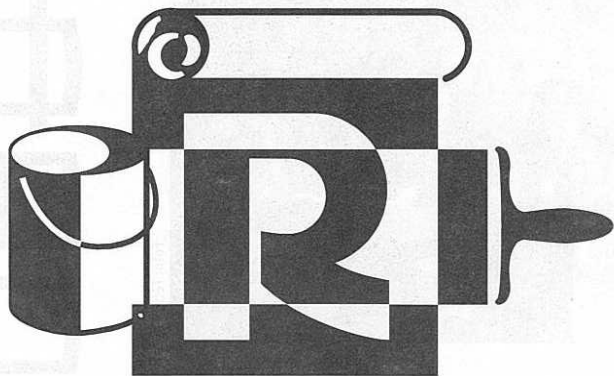
Cuidant el jardí

Perquè la colla, i tot el que hi té relació, funcioni bé, cal fer tot un seguit de feines que són poc vistoses, però que es noten si no es fan. Una d'aquestes és la que duen a terme els encarregats del manteniment del local, en general, i del pati, en concret. Tenir les plantes que embelleixen el pati de Cal Figarot ben cuidades és una feina que demana dedicació, encara que no sempre comporta accions tan espectaculars com la de podar les palmeres, en la qual es necessita una grua i tot. Sigui com sigui, després que el Vasco les «afaités» una mica, ara fan més bona cara i no hem de patir que ens caigui una branca al damunt mentre preparem un castell a l'assaig.

Foto: Salvador Casas

El Figarot

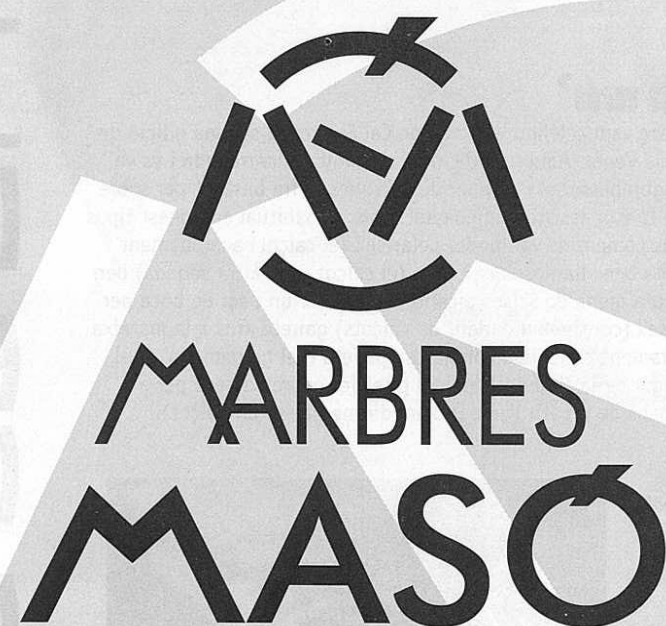
Distribuïdors: **HEMPEL**
TEXSA
PPG
OMAR
FERROLUZ
LEPANTO
OIKOS
TITAN

COMERCIAL **REDIVA, S.A.**

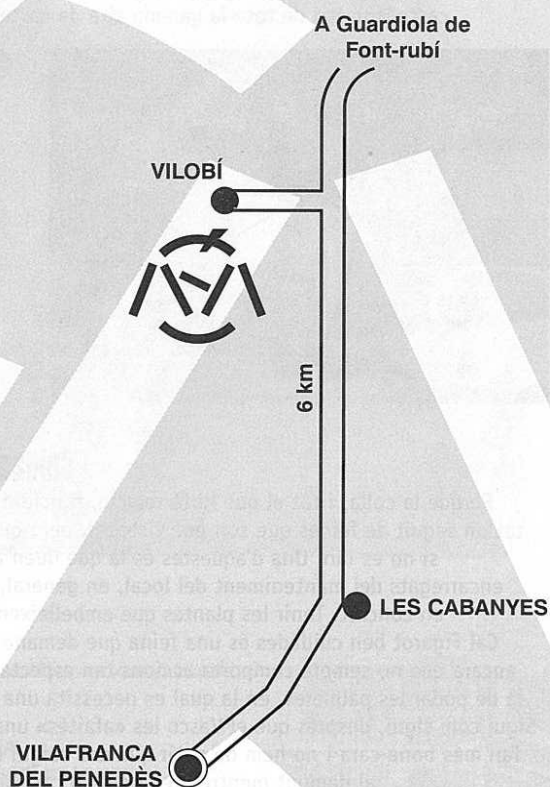
c/ Sant Sadurní, 66 - Tel. 93 892 23 95 - 93 892 24 04 - Fax 93 818 06 89
VILAFRANCA DEL PENEDES

c/ Cep, 4 - Telèfon i fax 977 66 77 68 - **EL VENDRELL**

Ctra. C-246, km 42 - Pol. Ind. La Vilanoveta, carrer M, 62
Telèfon i fax 93 893 28 13 - **LES ROQUETES - Sant Pere de Ribes**

AV. DIPUTACIÓ, S/N - TEL. I FAX 93 897 86 36
08735 VILOBÍ DEL PENEDES

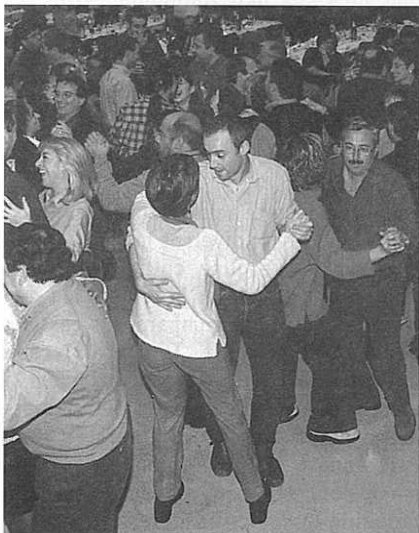
A la taula i al llit, al primer crit; i a plaça, els millors castells!

Òscar Serramià

Ja hi tornem a ser! La nau nova de Cal Figarot relluïa més que mai (i aquest any amb la novetat dels domassos de color verd que n'engalanaven el sostre) per acollir un altre sopar de final de temporada dels Castellers de Vilafranca. En un marc incomparable com aquest, més de sis-centes persones van reunir-se per sopar i acomiadar així una altra gran temporada castellera. I no hi ha cap manera millor de fer-ho que assaborint uns plats deliciosos en els quals més d'un s'hi va llepar els dits (tot i que uns altres estaven més pendents dels modelets que duïen de les cambreres...). Així, doncs, mitja pinya per cap plena d'amanida d'aquesta fruita tropical amb salsa de còctel, anèc del Penedès amb prunes i pinyons i pastís, tot plegat va delectar la gran família castellera vilafranguina. Això sí, com sempre tot acompanyat dels vins, del cafè i dels licors penedesencs.

Els castellers de soca-rel d'enguany van ser per a tres companys que tenen una llarga trajectòria dins la colla, el Fèlix, el Lluís i el Josep.

El DJ Morgades va fer omplir la pista amb una música de ritme vertiginós.

Parlaments i soca-rels

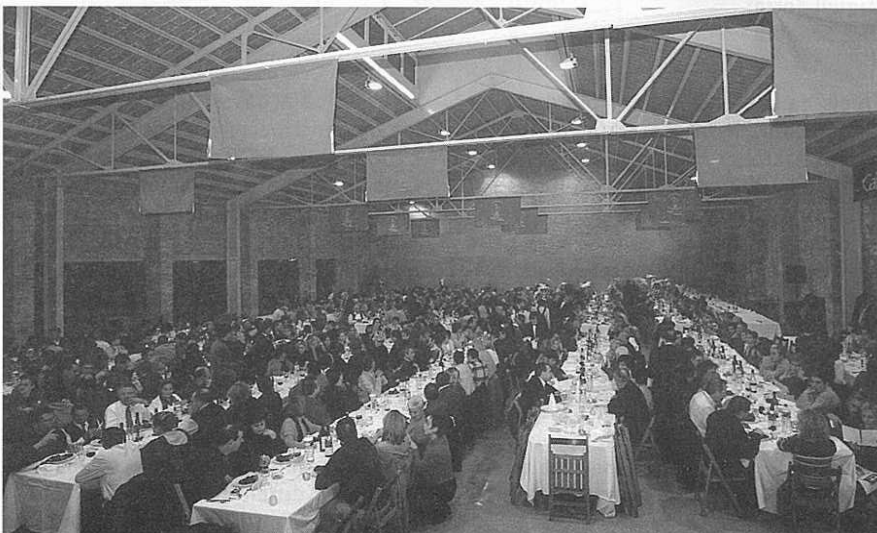
Com és habitual fer cada any, després de sopar va venir el torn dels parlaments, que aquesta vegada van anar a càrrec de Marcel Esteve, en representació de l'alcalde de Vilafranca; de la presidenta del Consell Comarcal, Angèlica Rodríguez, i del cap de colla i del president dels Castellers vilafranquins, el Melilla i el Pere Regull, respectivament. Arribats en aquest punt, no cal dir que el moment més emotiu de la nit va ser el del nomenament dels castellers de soca-rel corresponents a l'any 2000. El guardó va ser per al Lluís de Vilobí, el Mateu i el Fèlix Morgades.

DJ Murgui: allà on va, triomfa!

Per finalitzar la gran festa, el sarau va continuar gràcies al *disc-jockey* més enrotllat de la comarca del Penedès: el DJ Murgui, que amb la seva discografia 1960-2000 (tria i remena...) va fer ballar a tothom fins a altes hores de la matinada. Amb tot plegat es va repetir el ceremonial de cada any i es va fer realitat la dita que assegura que «a la taula i al llit, al primer crit... i a plaça, els millors castells!»

Com cada any, la canalla va recollir el seu obsequi.

La nau de Cal Figarot es va tornar a vestir de gala per acollir el sopar de la colla.

Fotos: Fèlix Miró

Els rànkings castellers

Tants caps, tants barrets

Neus Castells
Miquel Ferret
Biel Senabre

En els darrers anys, el nombre de colles ha augmentat espectacularment i el fenomen casteller ha agafat una gran embranzida. Què us hem d'explicar, oi? Aquest fet ha comportat que cada cop es comparin més les colles i que entre elles encara hagi augmentat més la rivalitat i la competitivitat (sanes). El fenomen no tan sols afecta les colles grans, sinó que es nota a tots els nivells: entre les colles de nou, entre les de vuit, entre les de set i fins i tot arriba a les colles que tot just s'han acabat de constituir. Tot plegat és inevitable i necessari, i en certa manera esperona les colles a superar-se. Quina colla ha estat la millor? Com ha progressat una colla determinada? Qui-

na colla ha aconseguit una major gamma de construccions de la màxima dificultat? Quina ha fet els millors castells? Quina ha estat la més regular? Cada any, quan s'acaba la temporada castellera, molts castellers i aficionats es formulen aquestes preguntes, i moltes altres més. I com que, en general, a la nostra societat li agrada posar notes a tot, també ho fem en el cas dels castells.

Puntuar els castells

D'entrada, però, topem amb la primera dificultat: puntuar un castell és una operació molt difícil de fer i valorar tota la temporada d'una colla assignant-li una puntuació concreta esdevé gairebé impossible. El màxim a què podem aspirar

és a valorar uns aspectes determinats que, de vegades, tindran l'aprovació de tothom, però en altres ocasions seran més discutits.

Tenint en compte aquests inconvenients, d'uns anys ençà, diversos mitjans de comunicació (i alguna colla) publiquen rànkings per valorar la temporada que fa cada colla i per comparar els castells que han aconseguit. Tanmateix, cada mitjà segueix uns criteris particulars, i valora i puntuja uns aspectes determinats que acostumen a ser diferents en cada cas. Aquest fet proporciona una informació concreta, però provoca que a cada rànkings la «classificació» de les colles sigui diferent. És bo, doncs, saber els criteris que segueixen els cinc rànkings

FINAL DE TEMPORADA

EL RÀNQUING

MILLOR ACTUACIÓ
3/10fm(c),
5/9f,
2/9fm

Colla Vella dels Xiquets
de Valls, a Tarragona.
8 d'octubre,
XVIII Concurs de Castells

que hem analitzat: el del diari *Avui*, el que va publicar *La Vanguardia* un cop acabada la temporada, el de la Cadena Ser (per mitjà del programa «El Carrusel Castell»), el de Catalunya Cultura i el de la Colla Jove dels Xiquets de Tarragona (que es pot consultar al web de la colla, <http://www.fut.es/~cjxt>, es publica al diari *El Punt Diari* de Tarragona i es difon en diversos programes radiofònics).

D'on es treu la informació

Només hi ha una coincidència entre tots els rànquings: tothom es basa en la taula de puntuacions del Concurs de Castells de Tarragona. A partir d'aquí, les diferents bases de dades es mantenen gràcies a la col·laboració de les colles i dels respectius responsables de comunicació que notifiquen els castells que s'assoleixen. Els encarregats d'elaborar els rànquings hi van introduint al llarg de l'any els castells aconseguits.

En el cas del diari *Avui*, s'utilitza una base de dades pròpia. La informació que tenen i la que reben de les diferents colles la contrasten amb altres bases. La Colla Jove de Tarragona té una base de dades castellera que és interactiva. Les dades s'actualitzen més d'una vegada per setmana amb la informació que recullen gràcies a la col·laboració del Joan Borràs i de castellers de diferents colles. A la Ser utilitzen les dades de la colla Jove. A Catalunya Cultura treballen amb una base pròpia que manté un equip del programa.

Des de quan es fan els rànquings

El més antic a fer classificacions és la Cadena Ser, ja que ho va començar a fer el Joan Ciurana fa més de deu anys. Des del 1995 se n'encarrega el Joan Borràs. Els altres rànquings han aparegut més recentment: la Jove de Tarragona el fa des del 1996 (el va iniciar el Manuel Sanromà, fundador de la colla, i actualment se n'encarreguen el Manel Marxena i el Joan Borràs); pel que fa a Catalunya Cultura, aquesta serà la quarta temporada que s'elabora un rànking en el programa «Els castells a Catalunya Cultura», que condueix l'Eloi Roca i que va començar a emetre's arran del primer pilar de vuit carregat al segle XX, l'any 1995; el rànking de *l'Avui* es fa des del 1997 (el van iniciar el Joan Beumala i el Xavier Brotons i actualment el porta el Joan Beumala).

Els criteris que segueixen

La Colla Jove dels Xiquets de Tarragona elabora quatre classificacions prèvies, amb els resultats de les quals es confecciona el rànking final. Es puntuen: el

CASTELLS. COLLA JOVE XIQUETS DE TARRAGONA

JOVE TARRAGONA

RÀNKING CASTELLER: 2000

Darrera actualització: 26/02/2001 a les 20:28

Posició Rànking	Colla	Millor Castell	Millor Actuació	Punts	Mitjana Punts
1	Colla Vella dels Xiquets de Valls	2 3de10fm(c)	1 3de10fm(c), 5de9f, 2de9fm	531840	3719,16
2	Minyons de Terrassa	3 3de10fm(c)	3 3de10fm(c), 2de9fm(c), 4de9f	510020	3722,77
3	Castellers de Vilafranca	4 2de8(c)	2 4de9fa, 5de9f, Pde8fm	566420	3654,32
4	Colla Jove Xiquets de Valls	3 4de9	4 4de9(c), 3de9f, 5de8	385480	3083,84
5	Bordegassos de Vilanova	5 3de9f	5 3de9f(c), 4de8a(c), Pde6	255620	2028,73
6	Castellers de Barcelona	8 3de9f(c)	8 2de8f, 3de8, Pde6(c)	223960	1820,81
7	Colla Jove Xiquets de Tarragona	7 3de9f(c)	6 3de9f(c), 5de8(c), 2de8f	141160	1742,72
8	Xiquets de Tarragona	6 3de9f(c)	7 3de9f(c), 2de8f, 3de8	160780	1560,97
9	Capgrossos de Mataró	9 2de8f	9 2de8f, 3de8, 4de8	176860	1668,49
10	Xicots de Vilafranca	10 2de8f	10 2de8f, 3de8(c), 4de8	121060	1274,32
11	Castellers de Sants	11 3de8	11 3de8, 4de8, 2de7	128860	1082,86

<http://www.fut.es/~cjxt/EST/rank00.htm>

14/5/01

Los mejores del 2000

Clasificación según la puntuación del último concurso en Tarragona

Castellers	Punts
de Vilafranca	513.840
Colla Vella dels Xiquets de Valls	472.640
Minyons de Terrassa	451.480
Colla Jove Xiquets de Valls	313.240
Bordegassos de Vilanova	172.880
Castellers de Barcelona	137.760
Xiquets de Tarragona	91.380
Capgrossos de Mataró	78.820
Jove Xiquets de Tarragona	77.520
Xicots de Vilafranca	29.120
Castellers de Sants	20.680
Castellers de Terrassa	14.760
Colla Casteller de Figueres	11.840
Castellers de Lleida	2.680
Xics de Granollers	2.680

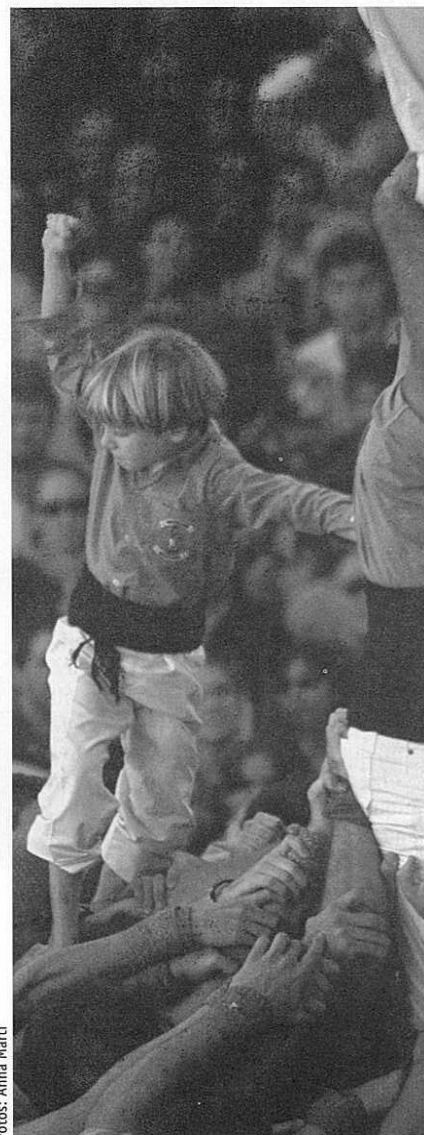
FUENTE: Joan Borràs
LA VANGUARDIA

millor castell, la millor actuació, els punts totals i la mitjana ponderada d'aquests punts totals. El millor castell és el que té més puntuació entre els que ha aconseguit la colla fins a aquell moment. Per decidir la millor actuació que ha fet una colla durant l'any es consideren els tres millors castells d'una diada. Per valorar la trajectòria global se sumen els punts de tots els castells fets per cada colla (se n'exclouen els pilars de cinc) i la trajectòria global ponderada es calcula segons la mitjana de punts (trajectòria global ponderada), resultat de dividir el total de punts de la colla pel nombre de castells (incloent-hi els intents i exclouent-ne els pilars de cinc). Tot plegat ens dona informació de l'actuació global d'una colla en un període de temps determinat. La posició final al rànquing s'obté després de combinar les quatre classificacions parcials (se sumen les posicions) i amb el nombre de punts es confecciona el rànquing absolut.

A l'Avui divideixen la temporada en tres trams o fases. En el primer tram, que arriba fins a finals de juny aproximadament, es comptabilitzen els cinc millors castells de cada colla i, com a molt, tres del mateix tipus; en el segon període, que es manté fins a finals d'agost, s'amplia a deu el nombre de castells puntuats i, com a molt, tres d'iguals; en la

tercera fase, que arriba fins al final de la temporada, es comptabilitzen els quinze millors castells aconseguits per les colles i s'amplia fins a cinc el nombre de castells del mateix tipus que aporten punts. Durant les quatre temporades en què aquest diari ha publicat el seu rànquing s'han utilitzat els mateixos criteris. A part de la classificació general, l'Avui també indica la millor actuació que ha dut a terme una colla durant la temporada. En aquest cas, fins al concurs de l'any passat, les persones que s'encarreguen d'aquest apartat seguien el criteri de comptar tres castells i el pilar. Sorprenentment, a partir del 8 d'octubre passat, van passar a valorar només els tres castells i ja no van puntuar el pilar. La Cadena Ser puntua els cinc castells millors que fa cada colla, encara que siguin repetits, a partir del quatre de vuit (com a mínim cal haver fet un castell de vuit). Utilitza la base de dades de la Jove de Tarragona.

En el cas de Catalunya Cultura, es puntuen els quatre millors castells aixecats per cada colla, siguin repetits o no. Es trien tres colles per cada gamma: castells de nou, de vuit, de set i de sis pisos, i, per tant, en el rànquing, hi apareixen un total de dotze colles. La raó per què se segueix aquest criteri és que les colles de sis, set o vuit pisos se sentin més protagonistes.

Fotos: Anna Martí

Tants caps, tants barrets

Tenint en compte aquests criteris, doncs, cadascú confecciona el seu rànquing, i no cal dir que els resultats són absolutament diferents.

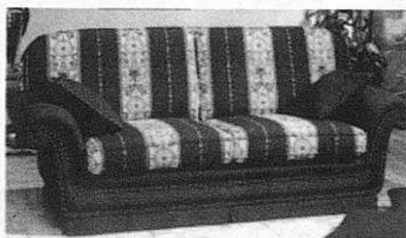
No es pot negar que els rànquings aporten una informació útil per fer el balanç general de cada colla i observar les construccions que ha carregat i ha descarregat, però,

de moment, sembla que és molt més complicat establir una classificació unificada. Si més no, això és el que es pot deduir veient el quadre que publiquem tot seguit en què es mostren les quatre primeres posicions dels cinc rànquings, segons els resultats que van donar al final de la temporada passada:

<u>Avui</u>	<u>La Vanguardia</u>	<u>Cadena Ser</u>	<u>Catalunya Cultura</u>	<u>Colla Jove dels Xiquets de Tarragona</u>
1 Castellers de Vilafranca	Castellers de Vilafranca	Joves Xiquets de Valls	Vella dels Xiquets de Valls	Vella dels Xiquets de Valls
2 Joves Xiquets de Valls	Vella dels Xiquets de Valls	Castellers de Vilafranca	Minyons de Terrassa	Castellers de Vilafranca
3 Vella dels Xiquets de Valls	Minyons de Terrassa	Vella dels Xiquets de Valls	Castellers de Vilafranca	Minyons de Terrassa
4 Minyons de Terrassa	Joves Xiquets de Valls	Minyons de Terrassa	Joves Xiquets de Valls	Joves Xiquets de Valls

Aquesta disparitat pot sorprendre bastant si pensem que, en principi, les valoracions pretenen ser mínimament objectives (algú s'imagina una classificació diferent de la lliga de futbol, o de bàsquet o de qualsevol altre esport, en cada diari?). A banda de tenir present les dificultats que comporta el fet mateix de puntuar els castells, els encarregats de confeccionar els rànquings haurien d'uni-

ficar més els criteris que segueixen a l'hora d'elaborar-los. Com a mínim això els donaria més credibilitat (certament, veient el quadre costa saber quin és el que reflecteix millor el que va passar la temporada 2000). I és que, des de fa molts anys, els castells ens han demostrat que gairebé existeixen tantes valoracions i tants parers com castellers i aficionats, i això difícilment ho canviaran les matemàtiques.

TAPISSERIA QUIM

Decoració de mobles

Tot tipus d'entapissats i reforma de mobles antics als millors preus

Av. Catalunya, 86 , baixos - Telèfon 93 898 05 47
SANTA MARGARIDA I ELS MONJOS

Al seu servei

ferreteria
BADIA S.A.

c/ Clascar, 12 - Telèfon 93 890 16 44
VILAFRANCA DEL PENEDEÈS

Tenim pàrquing per als nostres clients

600 amb dues rodes

Xavi Carrasco

La Pedalada Verda, nova versió del Correferdura, va reunir més de sis-centes persones en la primera edició.

Més de sis-centes bicicletes, amb els ciclistes corresponents, van prendre part en la **Pedalada Verda**, que es va dur a terme pels carrers de Vilafranca, el 23 de setembre a la tarda. La nova versió del Correverdura que durant quinze anys havia organitzat la colla va ser sens dubte un èxit rotund a causa del nou enfocament i del fet d'obrir-la a tothom que hi volgués participar; això sí, sempre que fos duent un vehicle mogut per mitjà de pedals.

La **Pedalada Verda** es va incloure dins dels actes del Dia Europeu sense Cotxes que promou anualment la Comunitat Europea i que va comptar amb la col·laboració de l'Ajuntament, del Bosc Verd, del Grup d'Extinció d'Incendis Forestals, de les associacions de veïns i d'altres entitats. Per tant, a més de ser una jornada festiva, es va organitzar com una jornada ecologista i alhora reivindicativa de l'ús de la bicicleta.

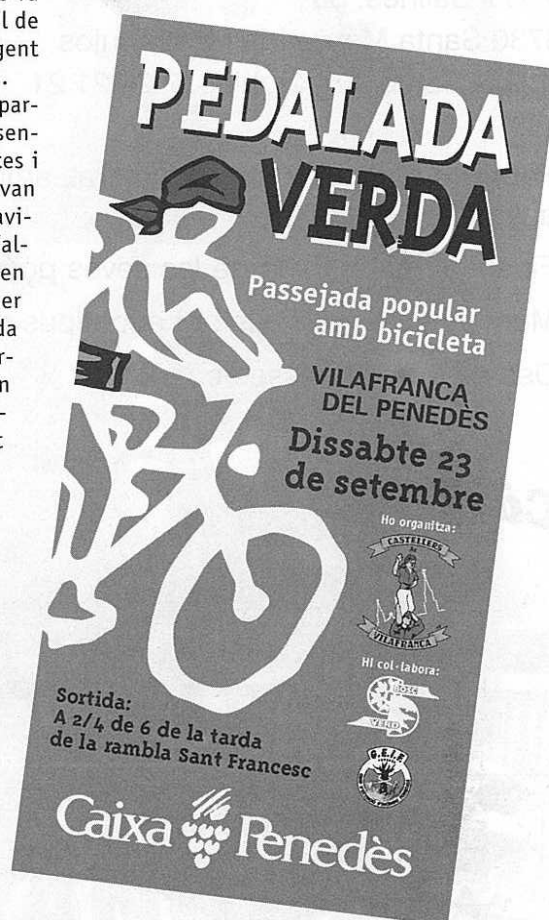
La sortida de la passejada es va donar aproximadament a dos quarts de sis de la tarda des de la rambla de Sant Francesc i ja des dels primers instants es va veure que la participació seria molt nombrosa. Canalla, gent jove, grans, famílies, associacions de diferents tipus i sobretot gent de la colla vestida amb una samarreta del nostre color verd tan característic van passejar-se per la vila: la rambla de Sant Francesc, el carrer de la Parellada, la plaça de la Constitució, el Vall del Castell... així es va iniciar un tomb que no deixaria cap barri de Vilafranca sense la presència del gran *pilot verd*.

Durant el recorregut hi va haver diferents punts on la Pedalada Verda va mostrar en el caire més festiu. Particularment, al Parc de Bombers, al final del carrer de l'Espirall, on es van habilitar uns canons d'escuma i d'aigua que van divertir sobretot els més joves i també algun ganàpia que ja té pèls a les cames. La Barceloneta i el Molí d'en Rovira van poder comprovar també la gran quantitat de participants a la Pedalada Verda quan, en un dels diferents reagrupaments que es van fer durant el recorregut, va omplir totalment de bicicletes el carrer del Comerç. Un altre punt on els participants van poder gaudir de la festa va ser a la nova rambla de la Girada, on el grup d'animació Vatuà l'Olla va oferir un espectacle de música i animació amb malabars. Com és normal en els actes organitzats per la colla, també hi vam plantar un pilar de cinc, el primer que es veia en aquest nou barri vilafranquí. Seguidament es va reprendre el recorregut en direcció cap al Poble Nou i el barri de Sant Julià i, després de passar per da-

vant de Cal Figarot on el grup d'animació s'ajuntà de nou a la passejada, es va entrar a la plaça de la Vila, punt final de l'itinerari, on una gran quantitat de gent esperava l'arribada dels participants.

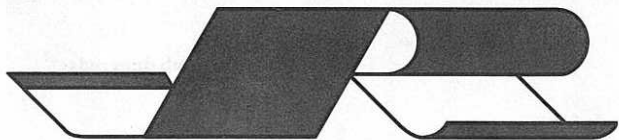
Un cop arribat tothom, es van fer els parlaments de rigor a càrrec dels representats de la vila, les entitats ecologistes i el nostre cap de colla, i també es van lliurar premis als participants que havien pres part en la pedalada a sobre d'algun vehicle decorat, tal com es feia en el Correverdura. El primer premi va ser per al Drac -una bicicleta articulada que simulava el cos d'un gall- i el tercer per al Molino -consistent en un molí instal·lat sobre una bici-. El segon va quedar desert. Seguidament es va servir un vermut popular i es va donar una samarreta de record a tots els participants per acabar el que sens dubte va ser una gran festa de la bicicleta.

La primera edició **Pedalada Verda** va aconseguir, doncs, el doble objectiu: revitalitzar una festa que durant molts anys havia organitzat brillantment un grup de membres de la nostra colla i que Vilafranca s'ho passés bé fent una activitat lúdica i alhora reivindicativa. Potser, de mica en mica, en un futur aconseguirem tenir una vila ecològicament sostenible. Caldrà, però, continuar treballant per assolir una millor qualitat de vida. Així doncs, enguany haurem d'agafar de nou la bicicleta...

La plaça de la Vila es va quedar petita per encabir l'allau de bicicletes al final de la pedalada.

Fotos: Felix Miró

REMOLQUES PENEDÈS, SL

Remolcs i enganxalls

Fàbrica

Av. Cal Salines, 53
08730 Santa Margarida i els Monjos
Tel. 93 898 30 02 - Mòbil 677 24 21 21

- Fabricació de remolcs en general, amb més de deu anys d'experiència.
- Finançament a mida de les seves possibilitats.
- Muntatge d'enganxalls per a tot tipus de vehicles.
- Des de 19.800 pessetes.

Caça

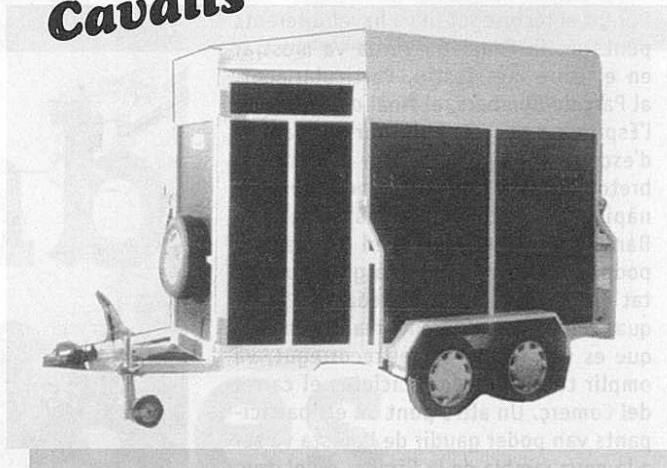
Càrrega

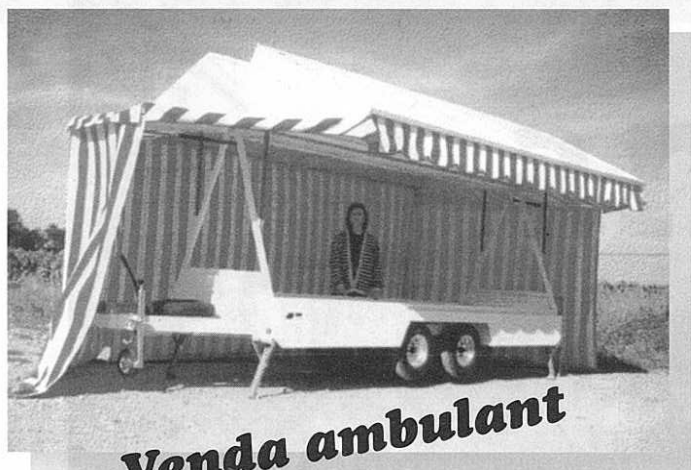
Motos

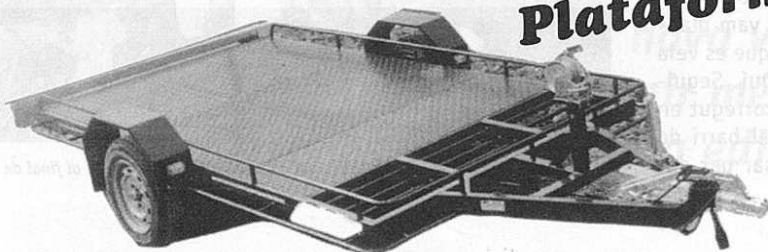
Cavalls

Venda ambulant

Plataforma

Davant les càmeres

Neus Castells

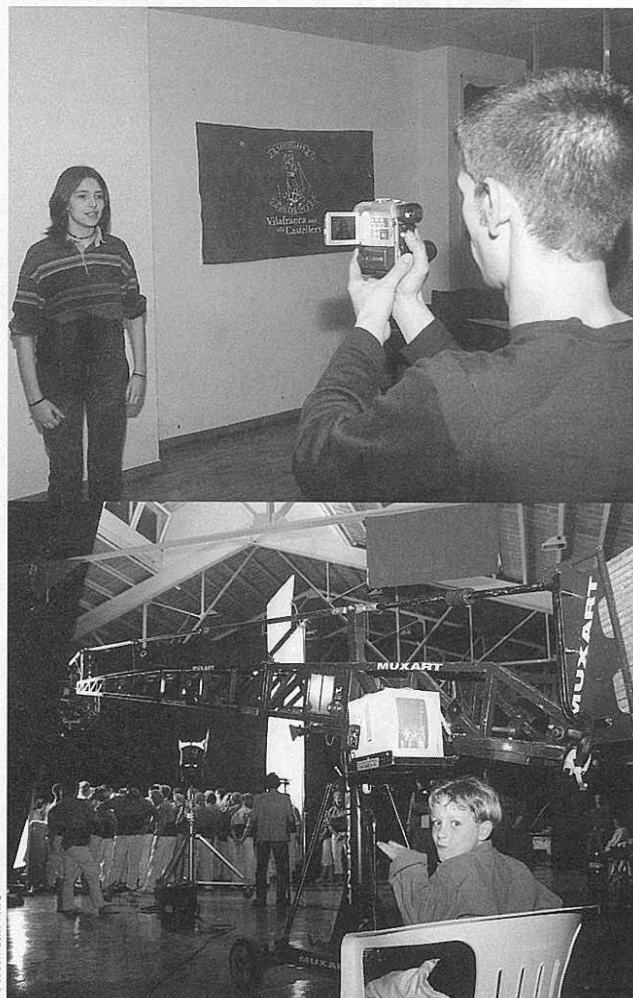
El 16 i el 23 de març passats, els Castellers de Vilafranca van participar en la realització d'un vídeo de l'empresa Barcelona Lunatus Videocom, produïda per la Generalitat de Catalunya. La filmació va tenir lloc a la mateixa nau de Cal Figarot, que es va convertir per unes quantes hores en un improvisat plató televisiu.

Uns vuitanta castellers amb camisa verda i un equip d'uns vint-i-dos professionals en van ser els protagonistes, amb el resultat final de vuit vídeos de dos minuts cadascun.

L'audiovisual s'inclou en una exposició itinerant que anirà per tot Espanya. Duu el títol «Catalunya terra d'acollida» i s'ha inaugurat a Madrid aquest maig.

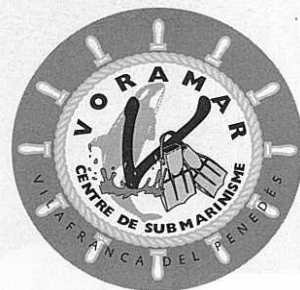
El muntatge final és format per diverses pantalles de vídeo disposades en forma piramidal que arriben a una alçada d'uns set metres, on es poden veure simultàniament diversos detalls castellers: cares, mans, peus, expressions, veus i crits. Amb la finalitat de captar aquests detalls i gestos, els castellers van haver de muntar diverses vegades estructures de fins a dos o tres pisos d'alçada (pom de dalt sol, peu sol, part del tronc sol) i un tres de sis.

Fotos: Felix Miró

VORAMAR VILAFRANCA

CENTRE DE SUBMARINISME
Descobreix el món submarí

Bateig de mar amb instructor

El bateig inclou:

- * Equip d'escafandrisme (tot).
- * Una classe teòrica.
- * Una immersió al mar amb un instructor al teu costat.
- * Diploma de participació.
- * Descompte en iniciar el teu curset complet.

Preu: 8.000 ptes.

Centre

*centre VORAMAR ofereix
als seus socis descomptes molt
interessants en material i serveis*

Curs 1r nivell OWD Complet

El curs inclou:

- * Equip d'escafandrisme (pesat).
- * Classes teòriques.
- * Classes pràctiques en piscina.
- * Classes pràctiques al mar.
- * Llibres i taules de no-descompressió.
- * Diploma i carnet internacional.
- * Assegurança per a tot l'any.
- * Samarreta VORAMAR.
- * Alta en el Club VORAMAR.

I després del curs:

- * Sortides col·lectives cada cap de setmana.
- * Viatges organitzats.
- * Reunions i sopars de socis.

Preu: 50.000 ptes.

Finançament gratuït fins a 12 mesos

Plaça Constitució, 44 - Vilafranca del Penedès - Tel./Fax 93 892 46 47

www.ofitecnica.net/voramar - voramar@ofitecnica.net

Foto: El 3 de vuit

Castellers de Vilafranca

Plaça de Festa Major
sento els ressons tibants
dels muscles.

Dintre d'un baf humit
de suor i carn masegada
pugen homes enardits
per estranyes cerimònies
d'una dèria ancestral.
(Hi ha una gralla i un timbal).

Les cares es van rostint
a la Casa de la Vila,
mentre el sol va degotant
gemecs i crits d'ultratomba.
(*Concejals* dalt dels balcons
estenen les mans i braços).

Si ningú fa l'animal
i la sort no es fa esquivia,
s'arriba a fer el «pom de dalt»
amb tres ressecs bordegrassos
mentre les dones fan crits
per mor de passar l'estona.

Els peus són com escorpins
damunt esqueses de nafres:
s'eternitzen discussions
amb mot que «La bona parla»
no aconsellaria mai.

Amb les camises d'un verd
ple d'incrustacions de femta
caps de colla mig asmats
emprenen la retirada
obrint pas a esparracats
somniais de llarga fartera.

La plaça ha quedat deserta:
donzelles acomodades
somriuen lènguidament.

Josep M. Santacana i Serdà
Setembre 1950

Un «Tiburon» casteller

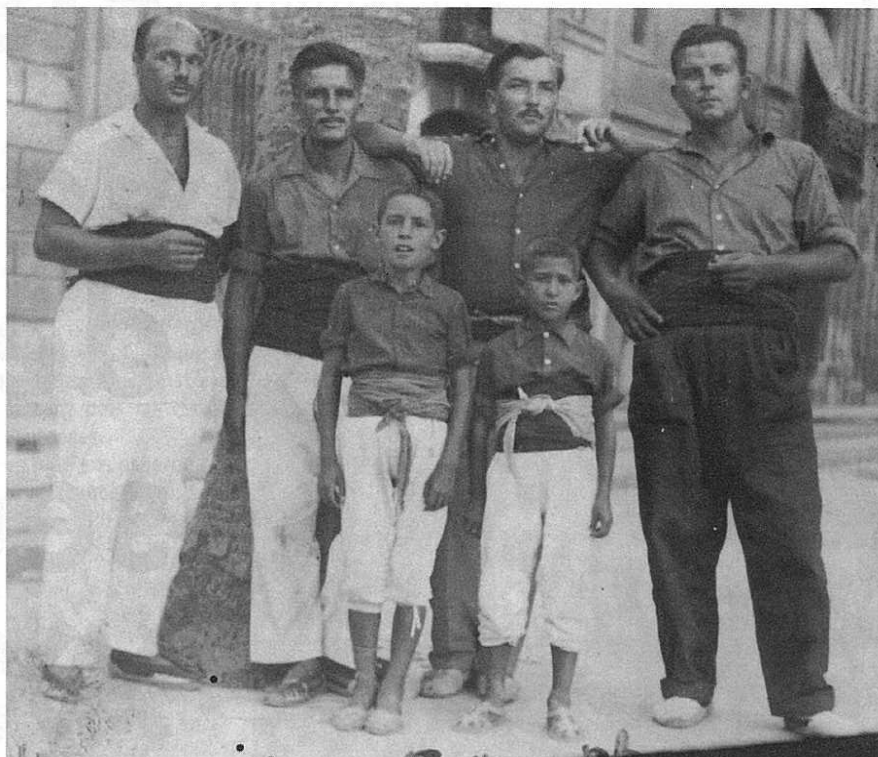
Eloi Miralles

Malgrat que ho deia una targeta de visita que repartia entre els amics i coneguts, en Josep Maria Santacana i Serdà no era un *policia muntada del Canadà*. No ho era ni, segurament, no ho hauria pogut ser mai, atesa la seva escassa predisposició per a l'esforç físic. Sovint es definia, ell mateix, com un pòtol declarat - en el bon sentit de la paraula, és clar - i procurava fer honor a aquesta màxima, tot i que va haver de treballar - com a creatiu en algunes agències de publicitat - per tal de guanyar-se les garrofes. Tanmateix, l'afició pels castells es va fer palesa al llarg de tota la seva vida i, a redós d'aquest sentiment, fins i tot es va veure amb pit d'aportar la seva modesta col·laboració en les primeres sortides dels Castellers de Vilafranca, a Sant Cugat Sesgarrigues, a la Granada i a d'altres que seguiren. Corria l'any 1948.

De la trajectòria humana, cívica i professional del Tiburon se'n féu ressò, amb escreix, el setmanari *El 3 de Vuit*, arran del seu traspàs, ocorregut el dia 6 de febrer passat. El seu tarannà, moltes vegades satiritzant; la seva ironia, fina i mordaça a la vegada; la seva manera tan singular d'entendre la vida; la seva proverbial aptitud per a sorprendre...; la conjunció de tots els aspectes d'aquesta idiosincràsia tan especial ha propiciat, en el record, una imatge de l'anomenat *filòsof del Penedès* ben peculiar, farcida d'anècdotes de tota mena, variades i sucoses, alhora que la seva producció literària -no tan nombrosa, potser, com hauria estat desitjable tenint en compte la seva capacitat creativa - haurà esdevingut, sense cap mena de dubte, un llegat inestimable per a tots aquells que l'hem conegut i també, evidentment, per a les noves generacions que no han pogut beneficiar-se directament del seu mestratge.

Del Tiburon, també se'n va parlar molt en la sessió d'homenatge que aplegà un bon nombre dels seus amics, el dia 21 d'abril passat, al saló de reunions del Casino vilafranquí. Tot allò que d'ell es va dir, així com la seva obra pròpia, serà recollit pròximament en un llibre. Ens avançarem, però, una mica en el temps a aquesta iniciativa per tal de parlar de la seva relació/contribució amb el món dels castells.

Com ja hem dit, Santacana va ésser un dels aficionats castellers que va participar en la primera sortida de la colla, el 14 de setembre de 1948, a Sant Cugat Sesgarrigues. Segons explica el seu amic/cunyat Oriol Rossell - primer cap de colla dels Castellers de Vilafranca - aquell dia, en parlar a segons una torre de cinc (sota d'ell, a baixos, hi anava un altre amic, en Lluís Solsona), el Tiburon feia tals escarafalls que la seva xicota d'aleshores - la Trudi Trens (a) *Cutxi-Cutxi*,

Oriol Rossell, Joan Bolet «Garsa», Josep M. Santacana «Tiburon» amb «el Patufet», casteller vilafranquí de Vilanova i dues canalles, l'any 1954.

Foto: Arxiu

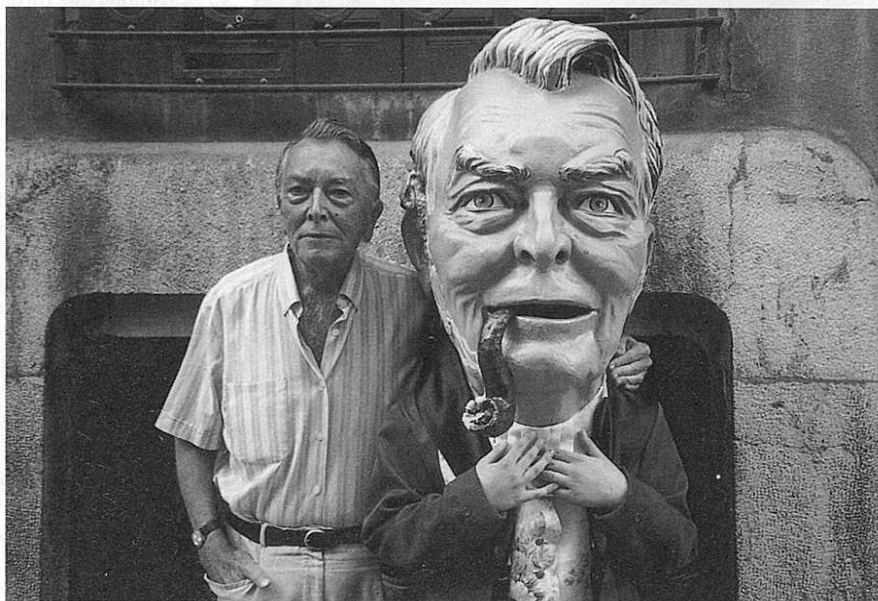
esposa més tard - es va desmaiar. I és que no n'hi havia per a menys davant d'una dedicació castellera tan manifesta.

Anys a venir, pel juliol de 1970, la colla va anar a actuar per primera vegada a Perpinyà i també ho féu al poble veí de Toluges on se celebraven unes Festes de Pau i Treva. Aprofitant la conjuntura marcadament catalanista d'aquella jornada, el Tiburon es va passejar per tota la vila amb una senyera lligada a un pal i, així, tot aquell casteller que ho desitgés podia *jurar bandera* ... clandestinament! Encara manava el Franco...

Al cap de pocs anys, va pronunciar un dels acostumats predicots que iniciaven les ce-

lebracions de les diades de la colla de la camisa verda a la dècada dels setanta. Fou com una mena de preludi d'aquell magistral i tan recordat pregó de la Festa Major del 1982. Deu anys abans ja s'havia format la colla Rabassons arran d'un accidentat viatge en carro que els seus onze components - Santacana entre ells - férem des de Valls a Vilafranca, a semblança de com ho feien antigament els Xiquets de Valls, experiència que repetiríem encara els anys 1982 i 1992.

Que serveixi aquest breu article com a remembrança i homenatge de la colla a la figura de l'inoblidable amic. A reveure, Tiburon.

El Tiburon amb el seu clònic festamajorenc.

Foto: Eloi Miralles

Els castells del segle XXI

(o el que ens queda per veure i per fer)

Miquel Ferret

En les pàgines del setmanari vilafranquí Tothom del 6 de setembre de 1969 hi llegim en un article sobre l'actualitat casteller del moment les següents impressions: «Els castells estan ja en el camí que farà que podem veure, a no tardar, castells quasi bé llegendaris, com són el 'tres de vuit' i d'altres». Qui així s'expressava no era cap neòfit en matèria casteller ans el contrari, era el cap de colla dels Castellers de Vilafranca i cronista casteller Lluís Giménez.

A la crònica de l'actuació de Sant Fèlix de 1972, també a les pàgines del Tothom, hi trobem referent a la consecució del tres de vuit per part de la Colla Vella dels Xiquets de Valls: «Algú esperava veure aquella meravella de castell?», i com a conclusió de la diada: «En definitiva una actuació d'antologia».

Aquestes dues cites il·lustren molt clarament fins a quin punt ha progressat el món dels castells els darrers 30 anys, de com ha canviat la percepció del què es «castellerament possible», i com a crescut el sostre casteller fins a nivells insospitats.

Quantes vegades em sentit a dir, davant l'anunci d'un intent de castell mític o davant d'un castell de nova creació, per part d'experts castellers, que l'intent mai arribaria a bon port i que aquesta o aquella construcció era impossible de realitzar?

Considerant el grau de dificultat, entre el que va ser durant molts anys el sostre casteller de les grans colles, el tres de vuit, i l'actual sostre casteller, el tres de deu amb folre i manilles, hi ha ni més ni menys que fins a 16 construccions, la majoria plenament assolides i altres, com el 3/9 i el 4/10fm, encara per aconseguir. Des de que l'emblemàtic tres de vuit va començar a sovintejar en les actuacions castelleres a principis dels setanta fins ara, les places no han deixat de veure noves construccions: P/7f, P/8fm, T/8f, T/9fm, T/8c, 3/7a, 3/9f, 3/8s, 3/10fm, 4/8a, 4/9f, 4/9fa, 4/9, 5/8, 5/9f, 6/7, 9/7.

Muntatge fotogràfic d'un pilar de nou

Que ens portarà el proper segle castellerament parlant? Quines seran les construccions a batre? L'actual nivell assolit per les colles i el creixent interès pel món dels castells per part de diversos àmbits de la nostra societat ens fa ser optimistes. Tot i les ja tradicionals afirmacions de cada final de temporada per part dels «entesos» de que «ja s'ha tocat sostre», el cert és que any rera any es superen els registres castellers tant qualitativament com quantitativament.

Per sort les colles encara tenen molt que oferir a l'afecció i poden sorprendre a propis i a estranys amb nombroses i «impossibles» construccions. I és que la novetat alhora de bastir un castell, aconseguir «el primer», sigui del segle, de la història, de la colla, o bé de la plaça, ha estat des de sempre un al·licient tant pels mateixos castellers com pels espectadors que es deixen per assistir a noves proeses.

Aquests són els castells, ordenats per estructures, que ens esperen el segle que ve, els que motivaran a les colles a seguir aixecant castells durant molts i molts anys. O dit d'una altra manera, el que encara ens queda per fer... *Sigueu realistes, demaneu l'impossible!* Au, venga! A la feina!

Estructura de pilar

Carregar i descarregar el P/7
Carregar i descarregar el P/7s
Carregar i descarregar el P/8f
Carregar i descarregar el P/9fm i «puntals»

Estructura de torre

Carregar i descarregar la T/7s
Descarregar la T/8
Carregar i descarregar la T/9f
Carregar i descarregar la T/8s
Carregar i descarregar la T/10fm

Estructura de tres

Carregar i descarregar el 3/8a
Carregar i descarregar el 3/9fa
Carregar i descarregar el 3/9
Carregar i descarregar el 3/10f
Carregar i descarregar el 3/9s
Carregar i descarregar el 3/10fma
Carregar i descarregar el 3/11fm

Estructura de quatre

Carregar i descarregar el 4/8s
Carregar i descarregar el 4/10fm
Carregar i descarregar el 4/10f
Carregar i descarregar el 4/9s
Carregar i descarregar el 4/10fma
Carregar i descarregar el 4/11fm

Estructura de cinc

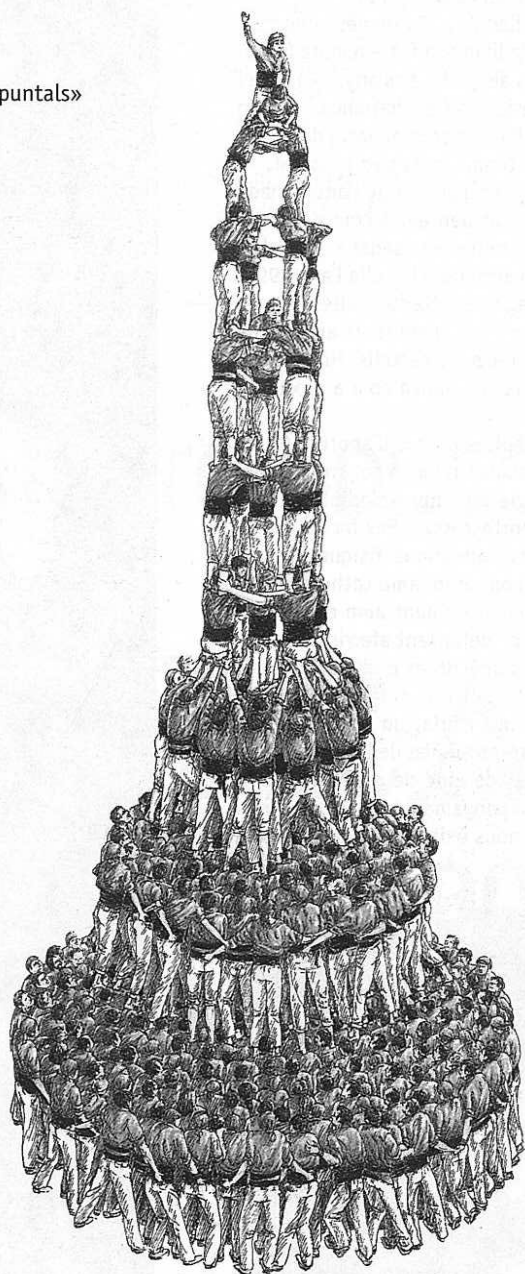
Carregar i descarregar el 5/9
Carregar i descarregar el 5/10fm
Carregar i descarregar el 5/10f
Carregar i descarregar el 5/11fm

Estructura de sis

Carregar i descarregar el 6/8
Carregar i descarregar el 6/9f
Carregar i descarregar el 6/9
Carregar i descarregar el 6/10fm

Estructura de nou

Carregar i descarregar el 9/8
Carregar i descarregar el 9/9f
Carregar i descarregar el 9/9
Carregar i descarregar el 9/10fm

Il·lustració de David Montequado d'un quatre de deu amb folre, manilles i l'agulla al mig.

Els castells del segle XX (o el que ja hem vist o fet)

Estructura de pilar

P/5 carregat i descarregat
P/6 carregat i descarregat
P/6s carregat i descarregat
P/7f carregat i descarregat
P/8fm carregat i descarregat

Estructura de torre

T/6 carregada i descarregada
T/7 carregada i descarregada
T/8f carregada i descarregada
T/9fm carregada i descarregada
T/8 carregada

Estructura de tres

3/7 carregat i descarregat
3/7a carregat i descarregat
3/7s carregat i descarregat
3/8 carregat i descarregat
3/9f carregat i descarregat
3/8s carregat i descarregat
3/10fm carregat i descarregat

Estructura de quatre

4/7 carregat i descarregat
4/7a carregat i descarregat
4/8 carregat i descarregat
4/8a carregat i descarregat
4/9f carregat i descarregat
4/9fa carregat i descarregat
4/9 carregat i descarregat

Estructura de cinc

5/7 carregat i descarregat
5/8 carregat i descarregat
5/9f carregat i descarregat

Estructura de sis

6/7 carregat i descarregat

Estructura de nou

9/7 carregat i descarregat

Recordant el Faust, un casteller carismàtic

Eloi Miralles

El dia 14 del mes de desembre passat va morir, víctima d'accident de trànsit a la variant dels Monjos, el nostre company Faust Sánchez i Ponce, més conegut com a *Faust* en cercles íntims i familiars, un casteller que en vida es va saber guanyar l'afecte i la consideració de tots els castellers de la colla.

Nascut a Badajoz el 29 de juny del 1960, fou traslladat, quan només comptava tres anys i en companyia de la seva família, des de la llunyana Extremadura fins al Penedès, per anar a viure a Pacs, on es va estar fins als vint-i-dos anys. Arran del seu casament amb la Carme Vallès, va fixar la residència a Vilafranca, on van néixer els dos fills del matrimoni, tot i que sempre havia tingut el desig de tornar a Pacs, idea que segur que hauria fet realitat en el termini més curt possible.

A la colla se'l coneixia popularment com el *Faust pare*, per mor de l'anomenada adquirida pel seu fill gran, el Faust, que va destacar ben aviat com a pilaner (una bona colla d'espadats de vuit vilafranquins porten el seu segell) i casteller del pom de dalt. La família Sánchez-Vallès es va incorporar a la colla l'any 1994, com a continuadora i complementària de la nissaga dels Màrius Vallès -pare i fill, als qui ha seguit en tercera generació el Ricard- i la parella va aportar de seguida també el fill petit, el Marc, que també ha fet bons castells. Hom recorda encara alguns pilars de quatre que aquest darrer coronava com a enxaneta amb els dos Fausts als pisos inferiors.

Els quaranta anys del Faust feien albirar encara moltes diades d'aportació i de compromís amb la colla. Havia parat castells a baixos i pilars a segons, com ja s'ha dit; però també cal afegir que on més s'havia fet imprescindible és a la pinya i als folres, sobretot com a cordó i com a portacrosses. Ens ha deixat un buit que serà difícil d'omplir, tant per les seves condicions físiques com a casteller com pel seu tarannà afable i cordial, de *bon rotllo*, amb tothom. Ja no el podrem veure més "barallant-se" o discutint amistosament amb el Lluís de Vilobí en desmuntar-se la base d'un castell gros o bé defensant aferrissadament la seva condició de periquito declarat. Són petites anècdotes o circumstàncies que resten en el record i que trobarem a faltar.

A la cerimònia d'enterrament a la basílica de Santa Maria, un toc de gralles solemne ens va posar a tots la pell de gallina. Després, al peu de les escales del temple parroquial, li fou ofrenat al Faust un pilar de cinc de comiat, amb el respecte que imposa l'absència de la música d'acompanyament. A reveure, amic. De segur que enguany et podrem dedicar molts i nous èxits. I a la família tota testimoniem el nostre condol més sincer.

Foto: Anna Martí

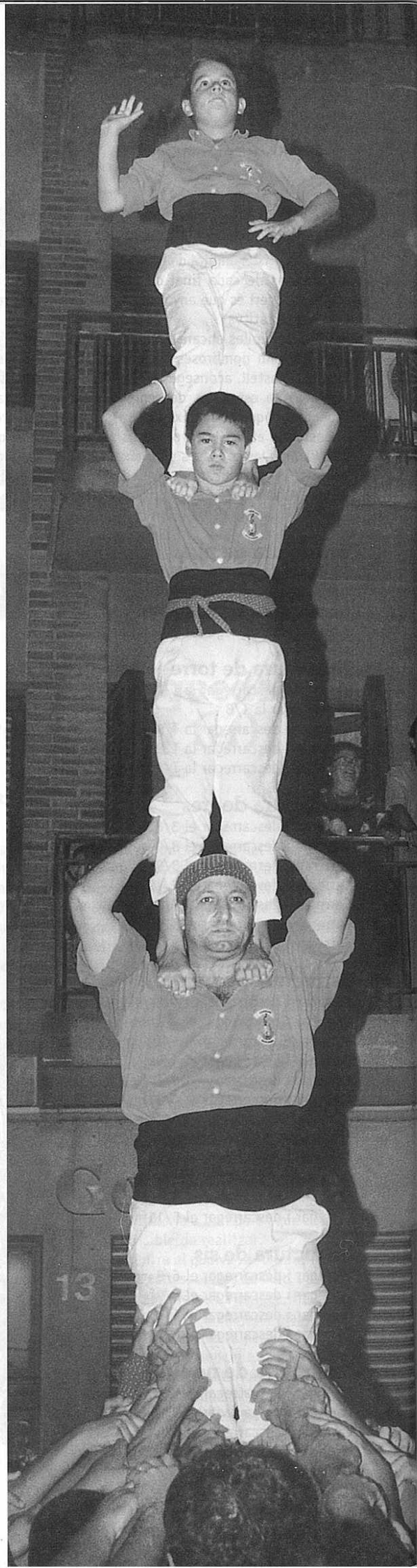

Foto: Félix Miró

La Joana Pijoan ens ha deixat

També hem de doldre la pèrdua de la companya castellera Joana Pijoan i Muñoz. El seu cor debilitat va deixar de bategar el dia 23 de febrer passat. A la sortida de la cerimònia de comiat, els castellers assistents li van dedicar un pilar de cinc. Que reposi en pau i que la família sàpiga trobar el conhort necessari per superar aquesta sensible pèrdua.

En record de Manel Pérez

Al moment de tancar l'edició de EL FIGAROT, ens arriba la notícia de la mort de Manuel Pérez i Cano, casteller de la primera època de la colla, conegut popularment com el Pájaro. Des de feina anys arrossegava alguns problemes de salut que intentava superar amb força de voluntat. El seu fill ha estat també casteller fins fa pocs anys. Als seus familiars els testimoniem el nostre condol.

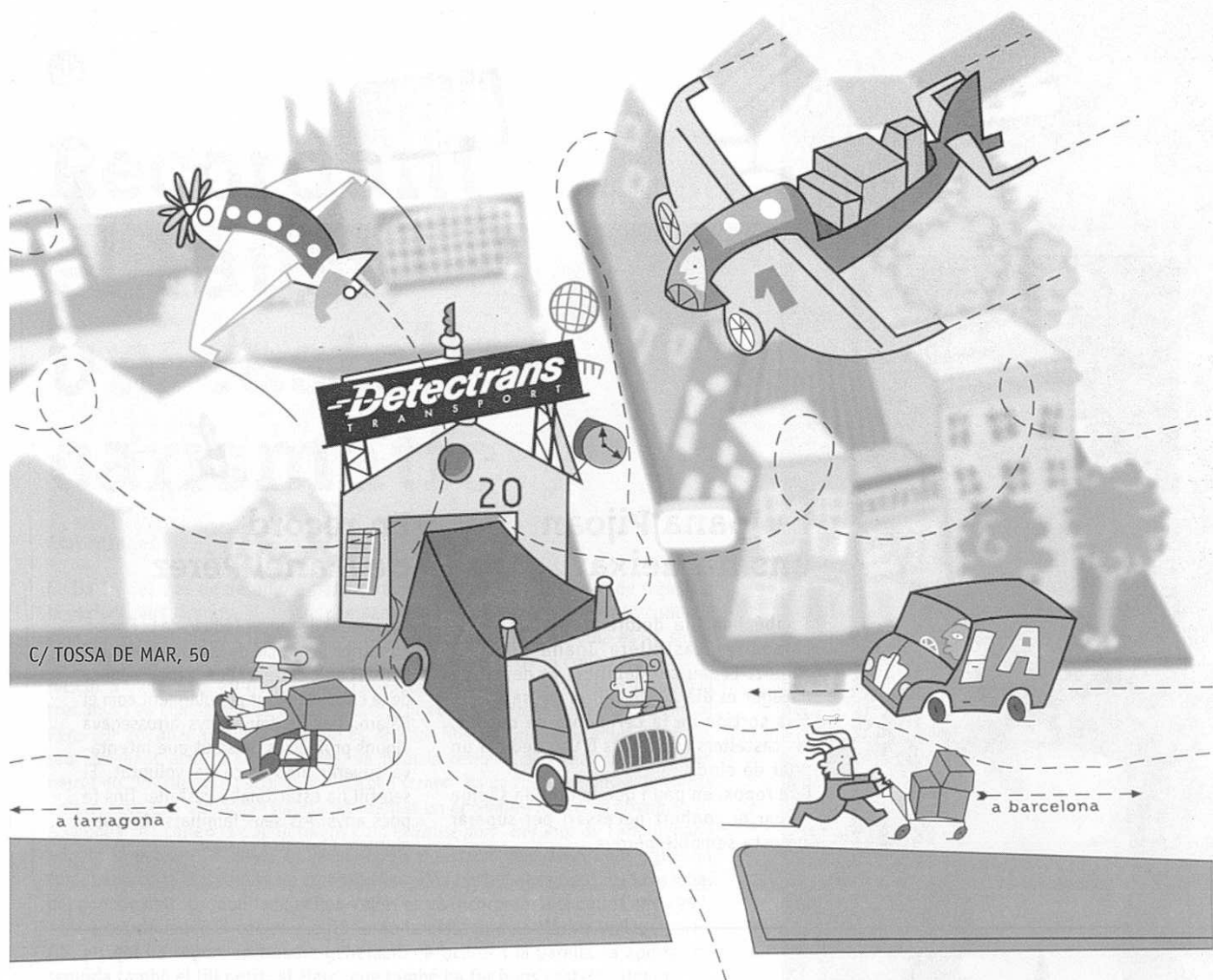
PINTOR-DECORADOR

ESTRANY, S.C.P.

Tel. 93 890 06 21

Gral. Vallès, 21, 2n

VILAFRANCA DEL Penedès

MUDANCES

-DT EXPRES

TOTPORTS

c/ Tossa de Mar, 50

tel. 93 890 48 27 fax 93 890 43 22

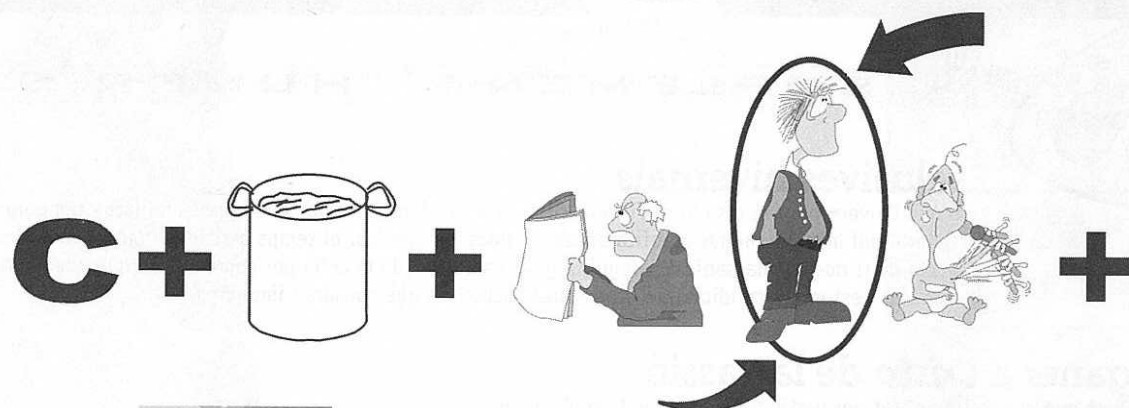
08720 Vilafranca del Penedès

Transport

LA NOSTRA EMPRESA OFEREIX UN SERVEI
COMPLET DE MUDANCES, PAQUETERIA I
SERVEI RÀPID AMB TOT TIPUS DE VEHICLES
ARREU DE CATALUNYA, DE L'ESTAT ESPAN-
YOL I DE L'ESTRANGER.

-Detectrans
T R A N S P O R T

Pinya Jove

de

CAMBIAR ALIAS
USUARIO
CREAR CANAL
AYUDA
SALIR

CANAL ACTUAL: #Amics USUARIO: johny

```

<zer1>i kuan s'assaja???
<johny>Encara no ho sabem
<zer1>hi haura farra?
<johny>home...la pregunta ofen
<johny>ens ho passarem de p... mare
<T.Maduixes>alguna tia bona? feume un privat
***Buitre entra al #amics
<Buitre>hola
<zer1>Buitre!!!!
<Buitre>johny, kom va el tema de la colla jove?
<johny>Va bé, ja portem uns dies organitzant-ho,
pero tot dependrà de ke la gent s'animi.
***Viskei entra al #amics
<Viskei>bones
<zer1>Viskei! tu t'apunes oi a la colla jove?
<Viskei>i tant, kins son els objectius de la colla?
<johny>no només fer una colla de castellers, sinó
una colla d'amics amb ganes de passar's-ho bé
<Buitre>i fer una bona actuació el dia 1 de
setembre, i si en surt alguna altre millor
<johny>Bé nois, jo ja marxo, us vull veure a tots
els assajos
<Viskei>ja ens diras el dia i hora, he?
<johny>ok, ja ens veurem
***johny abandona #amics

```

USUARIOS:
3de10
Almu
Baldric
Buitre
Buey
Butaneru
Campaner
Charo
Cunxi
Curri
Dumbo
F.Miri
johny
Mercedes
Mofletes
Murenu
Pili
Presi
Terrassenc
Tiramilles
T.Maduixes
Viskei
Xurrasco
zer1
Zola

AREAS:
Colla vella de
Minyons de Ter
Tècnica
Coordinadora
Aliança
Transit
Cal Figarot
Concurs de Tar
St Fèlix
Tots Sants
Santa Ursula
Colla Jove CdU
Castellers de
L'aleta
El 3 de vuit

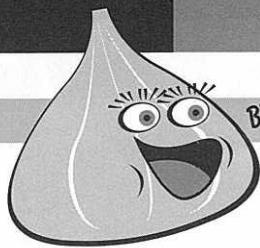
CANALES:
#Amics
#Festa
#Amor
#Castells
#Joves

EMOTICONES:
Vilafranca

MENSAJE:

Si vols col·laborar amb nosaltres envia'ns un correu electrònic a l'adreça de la colla: cdv@impacte.com
 Dibuixos, dissenys, acudits, contes, històries, qualsevol idea que tu creguis interessant i t'agradaria compartir-la amb
 els teus companys castellers, fes-ho arribar mitjançant el correu electrònic o directament a algun membre de la nostra redacció.

El Figa-rot

BRRRUP!

SUPLEMENT HUMORÍSTIC

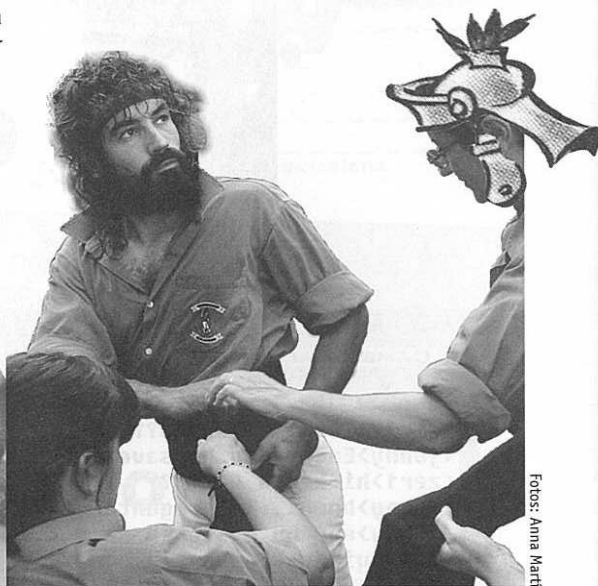
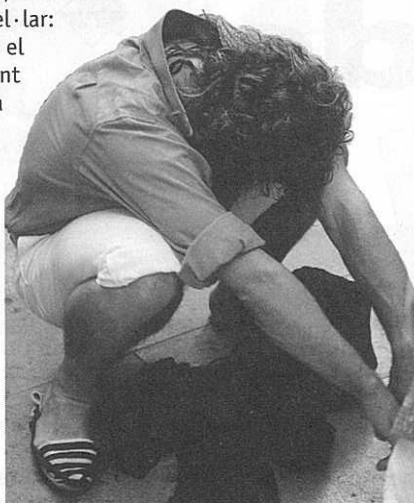
Exclusives hivernals

Com que l'hivern permet disminuir l'intens ritme d'actuacions i assajos que imposa la llarga temporada castellera, qui més qui menys aprofita aquest període per dedicar el temps a altres aficions. Així, doncs, la redacció de EL FIGAROT s'ha dedicat a seguir alguns castellers de la colla per comprovar a què «dedican su tiempo libreee...», i estem en condicions d'oferir dues exclusives que causaran impacte:

De caganer a Cristo de la Passió

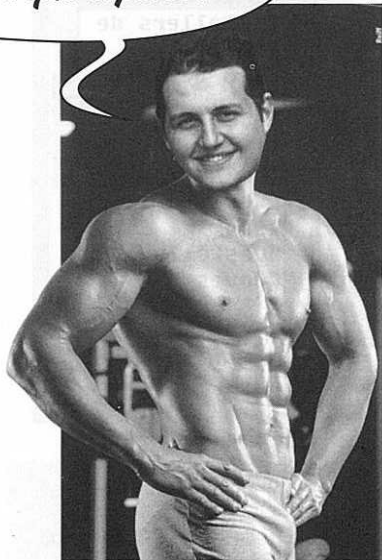
Hem descobert que el Sergi ha optat per participar activament en els actes tradicionals relacionats amb el Nadal i la Setmana Santa. Així, durant l'època nadalenca, el vam enxampar fent de caganer de pessebre vivent, activitat que li ha permès de concentrar-se profundament a fi d'esbrinar què ens falta per descarregar la torre de vuit neta. Uns mesos més tard, el vam descobrir interpretant un altre paper estel·lar: el de Crist de la Passió. No cal afegir que el personatge també ha estat del tot escaient perquè dediqués el pensament a trobar la manera com podem salvar-nos del que per a nosaltres va esdevenir una autèntica passió l'any passat: el tres de deu.

(Tot i que entre parèntesi, permeteu que us fem notar que, per no perdre el temps i demostrant que faci el que faci el Sergi té molt clara la seva dedicació principal, tant al pessebre vivent com a la Passió, hi va mantenir sempre la camisa verda. No podia ser altrament.)

Fotos: Anna Martí

*Jo ja estic en forma
per a aquesta temporada.
I tu a què esperes?*

Resistint l'invasor

Encara més curiós va ser sorprendre quatre destacats membres de la colla aprofitant el Carnaval per disfressar-se i poder participar així en les catorze mil rues que

s'organitzen pertot arreu. No ens negareu, però, l'encert que van tenir a l'hora d'escollir la disfressa. Veritablement, davant de la pressió que ens ve de totes bandes, cal ser irreductible i mantenir-se ferm en la defensa del nostre llogarret. Veient-los tan decidits, estem segurs que enguany tornarem a fer bo allò de: «Som a l'any 2001 dC.

Tot el món casteller sembla ocupat pel color rosat, vermell i malva. Tot? No!, una colla d'indomables castellers defensa el color verd i rebutja una i altra vegada ferotjament l'invasor...»

Foto: Felix Miró

El vídeooo... ai, no: el Melillaaa

Veü: - Avui us presentem un invent que ha revolucionat el final del segle XX; que ha marcat un abans i un després...

Vanessa: - El vídeooo... ai, no: el Melillaaa.

Veü: - És petit, però va per feina.

Vanessa: - El vídeooo... ai, no: el Melillaaa.

Veü: - Per l'aparença, sembla de fora; però és un producte que s'ha fet a casa...

Vanessa: - El vídeooo... ai, no: el Melillaaa.

Veü: - El vam comprar per quatre anys, però de moment no se li acaba la garantia...

Vanessa: - El vídeooo... ai, no: el Melillaaa.

Veü: - Es fa amb la canalla, amb els ganàpies una mica més crescutets i amb els qui tenen uns quants anys més...

Vanessa: - El vídeooo... ai, no: el Melillaaa.

Veü: - Ens ha permès veure una i mil vegades moments inesborrables...

Vanessa: - El vídeooo... ai, no: el Melillaaa.

Veü: - Amb ell hem repetit el pilar de vuit, el quatre de nou amb l'agulla, el cinc de nou, la torre de vuit...

Vanessa: - El vídeooo... ai, no: el Melillaaa.

Veü: - Us soni o no us soni, no li toqueu els capçals que se li mou la imatge...

Vanessa: - El vídeooo... ai, no: el Melillaaa.

Veü: - Vanessa, no n'encertes ni una... que no estàs a l'aguai?

Vanessa: - Ara, sí, aquest és el Melilla... o és el vídeooo...?

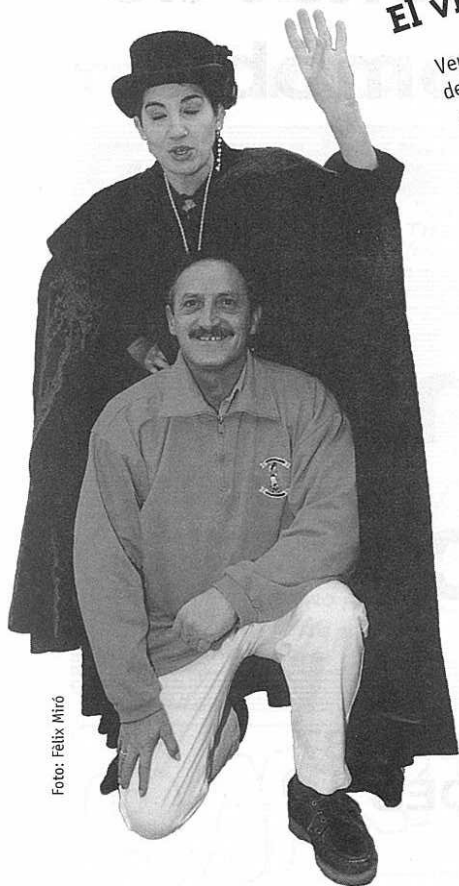

Foto: Félix Miró

Foto: Félix Miró

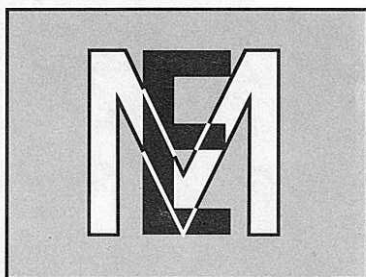
El tles de deu és fàcil...

Gràcies a l'èxit que ha tingut a l'imperi del sol ixent el curs «El català és fàcil» (sobretot arran de la correspondència epistolar que manté amb els seus compatriotes el simpàtic xinès que l'anuncia a la televisió) i fruit de la munió d'incondicionals seguidors de la colla que s'escampen per tot el planeta, cada cop hi ha més orientals que, com el senyor de la foto, viatgen a la seva Meca particular, és a dir, a Cal Figarot. Apassionats com estan per tot allò que tingui relació amb els castells i amb els Castellers de Vilafranca, així que trepitgen la terra nostrada, no es poden estar de lligar-se un mocador al coll i de posar-se la camisa verda per lluir-la orgullosament mentre visiten amb devoció les places on hem enlairat les fabuloses construccions dels darrers anys.

Aquesta immersió en la cultura penedesenca acaba, no cal dir-ho, regada convenientment amb cava del país per celebrar la sort d'haver pogut fer una peregrinació tan especial. Llàstima que, després d'estar un parell d'horetes maldant per destapar l'ampolla, l'afecionat vingut de terres tan llunyanes, fent gala de l'atenta educació oriental i traient rendiment de l'única frase que es veia amb cor de lligar en llengua catalana, assegurés sense perdre la rialla i mentre es continuava barallant amb el petit tap de suro: «El tles de deu és fàcil... Això sí que és difícil!».

**Tothom a l'aguai
que aquest any
hi haurà batalla!**

**Electricitat de
l'automòbil**

Electromecànica MOLAS s.c.

**c/ Pere El Gran, 22 - Telèfon 93 890 32 37
08720 VILAFRANCA DEL PENEDÈS**

Ofitècnica

Ofitècnica del Penedès SL

<http://www.ofitecnica.net>

Nord, 28

08720 Vilafranca del Penedès

Tel. 93 892 42 67

Fax 93 818 01 76

Roques Altes, 3

08777 Sant Quintí de Mediona

Tel. 93 899 92 47

e-mail: ofitecnica@ofitecnica.net

Informàtica

Internet - Xarxes

Programes a mida

Consumibles reciclats

Màquines d'oficina

Servei Tècnic

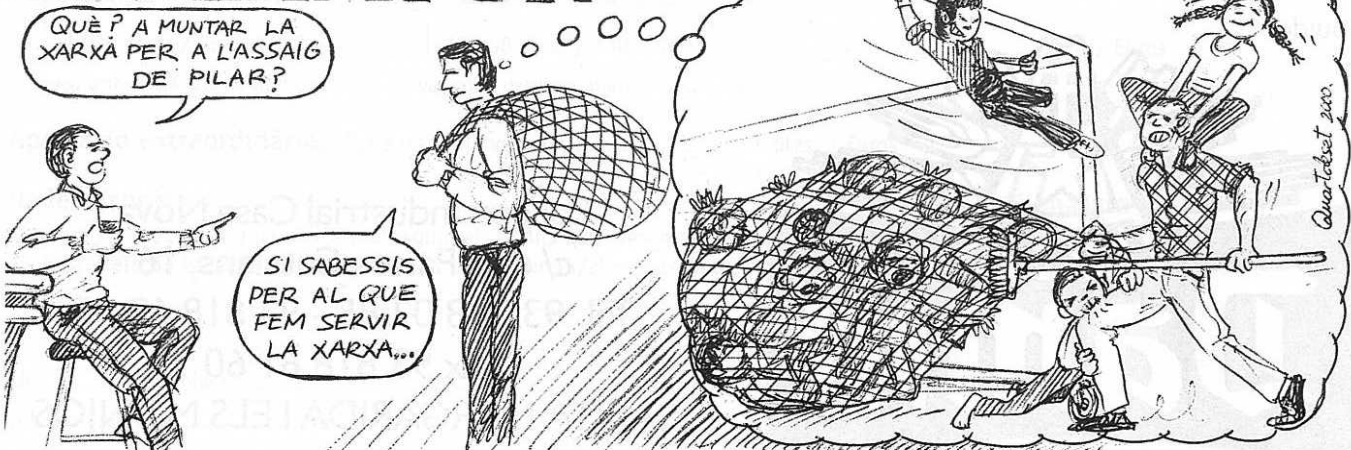
GORRIVES A LA BOIRA (CASTELLS A MONTSERRAT)

BARRI SÈSAM (EL TONET A L'ANUNCI DE LA CANALLA)

GLADIATOR (LA XARXA DEL PILAR)

Cal Soler

MASIA TORREBLANCA
UN INDRET DE SOMNI

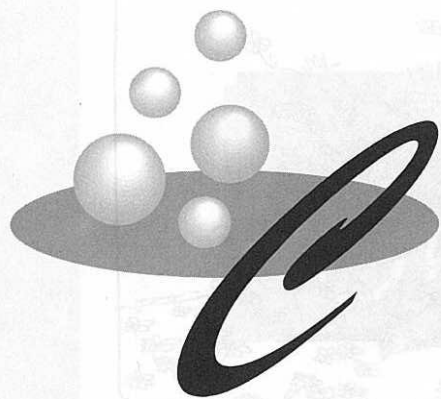

- Convencions
- Cuina de qualitat
- Lunch

- Càterings
- Casaments

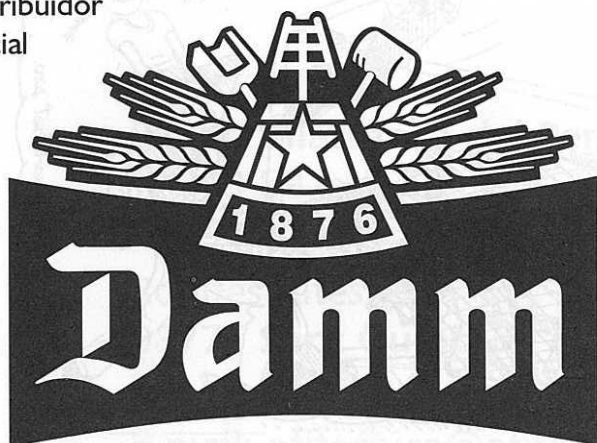

c/ Ferrers, 38 - Tel. 93 892 29 29 - 08720 Vilafranca del Penedès

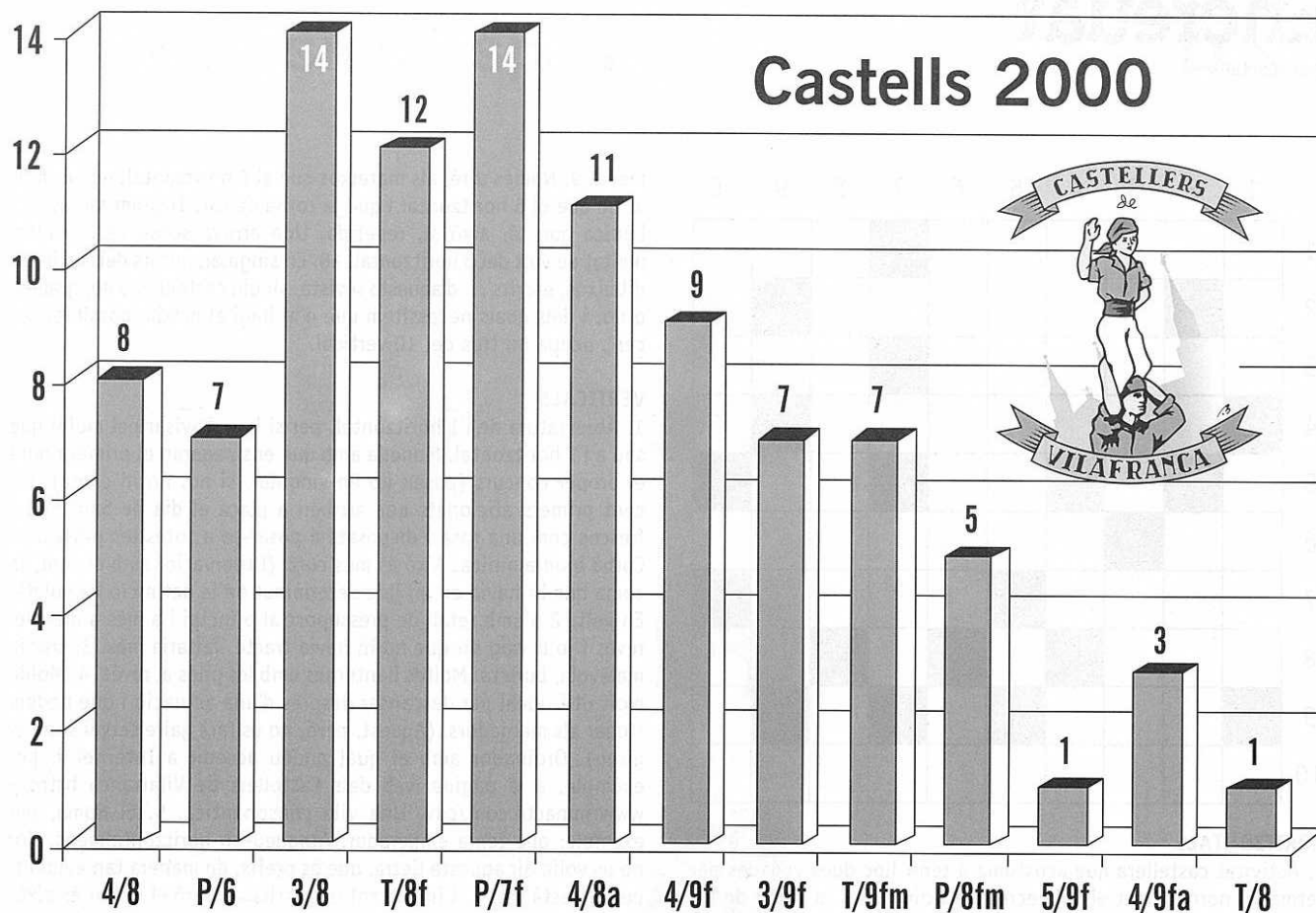
Carbòniques CASTELLVÍ

Distribuidor
Oficial

Polígon Industrial Casa Nova
c/ dels Països Catalans, 16
Tel. 93 898 02 85 - 93 818 62 85
Fax 93 818 61 60

SANTA MARGARIDA I ELS MONJOS
Barcelona

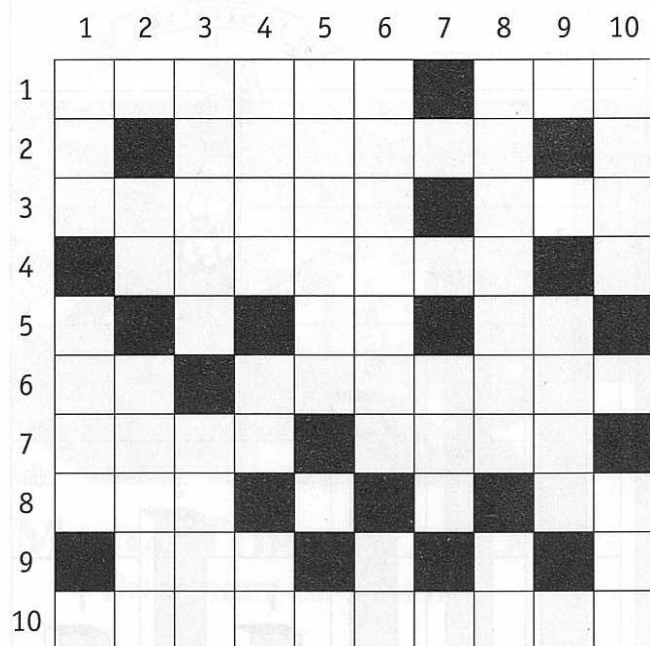
Dades personals

Aportació fixa anual

Marqueu amb una X la quantitat que, fins a nova ordre, desitgeu ingressar cada any.

Encreuat

Neus Castells

HORIZONTALS

1. Activitat casteller que acostuma a tenir lloc dues vegades per setmana, normalment els dimecres i els divendres, a partir de les 10 de la nit, a Cal Figarot. Xarxa polida. 2. Podeu triar: sorda o sonora. En alguns jocs de cartes, pal de la baralla que s'imposa als altres i que està girat. Ja se li comença a escapar el riure, i és que l'acudit que acaba d'explicar-nos el contrafort és molt bo. 3. Tal com sona, expressió de moda gràcies a un anunci de TV. Amb una altra o quedaria rodó. 4. Verb transitiu tal que si el complement directe són les dents d'aquell d'allà, més val que comencem a córrer. Lleta molt plural. 5. La lletra més freqüent als textos escrits en català. Dins de tot sac. No gaire molt, en anglès. Vol dir gos. 6. Perquè sou vosaltres o vos diré a vosaltres o a vos que és pronom. Centèsima part de la lira turca i de la lliura d'Egipte, Líban, Sudan i Síria, i a Itàlia, peça de vuit rals d'argent. (Ara que la globalització està en voga i que la colla cada dia és més internacional, aquestes coses s'han de saber.) 7. Perill possible. Us ho dic tant als qui romaneu fidels a la vostra barba com als qui us afaiteu. 8. Rebost mig ple o mig buit, segons com es miri. Un casteller que s'ha adormit i arriba tard, com sempre. La meitat de vuit. Se n'ha de venir de

mena. 9. Només diré, als mateixos que al 6 horitzontal, que és més antic que el 6 horitzontal i que ja torna de tot. Tothom diu que és l'única que té, això sí, repetida. Una arrova sense casc. L'altra meitat de vuit del 8 horitzontal. 10. En singular, autors dels articles, dibuixos, escrits ... d'aquesta revista, siguin castellers o no, grallers o no, i dels quals necessitem que n'hi hagi el màxim possible; per cert, ocupa un tros del 10 vertical.

VERTICALS

1. Abreviatura de l'1 horitzontal, per si heu d'avisar pel mòbil que sou a l'1 horitzontal. Moneda amb què ens pagaran el primer premi el proper concurs (poseu-ho en singular, si no, no hi cabrà). Els cent primers aficionats que arriben a plaça el dia de Sant Fèlix, frescos com una rosa i disposats a posar-se a totes les pinyes. 2. Corba biodramínica. Això és més curt. (Observació: amb el vent, la coma que hi havia en un lloc determinat de la definició ha volat). En volia 2 6 amb retall de pressupost al principi i a més a més del revés i jo li vaig dir que no hi havia tracte, faltaria més. 3. Ironia malèvola, burleta. Moltes llanternes amb les piles al revés. 4. Moble molt útil, ideal per descansar després d'una actuació i que podem trobar als menjadors. (Aquest, però, no us farà gaire servei si no el gireu). Ordinador amb el qual podeu accedir a Internet i, per exemple, a la pàgina web dels Castellers de Vilafranca <http://www.impacte.com/cdv>. Una Vila consonàntica. 5. El Romà, per exemple; que tenia emperador. Ataqueu-ho horitzontalment. No; no us volia dir aquesta lletra, que és prefix, de manera tan evident, però ja està fet. 6. L'important és participar però el millor és això. De qualitat, es pot permetre el luxe d'estar cap per avall tanta estona com li vingui de gust. 7. Marca de registre. Grega que quan parla català no va mai sola. El pilar de set net va pel camí d'arribar a aquest estat. Res en números. 8. Acord que s'ha d'acabar de firmar amb els de dalt (per exemple, actuar o no aquest any per Sant Fèlix). Arbre que ja arrela. 9. Oberta, tancada o neutra. Cinc-cents castellers que van a l'1 horitzontal. Cadascun dels capítols o seccions de l'Alcorà, o bé Sindicat Unit d'aRrauxats cAstellers fent el pi. Primera lletra de l'abecedari. 10. Una mica. En principi diu que ara, però no és segur. És un 10 vertical (primera paraula) del 10 horitzontal, de fet és la continuació.

Solucions de l'encreuat

Els acudits del Fèlix

El perquè de les coses

- Per què la gent va al teatre?
- Perquè no té *atre* feina a fer.

- Per què un músic menja meló cada dia?
- Perquè li surti la *melo* dia.

Petita confusió

Un paio entra en una perruqueria i demana:
- Voldria un gos...

La mestressa, estranyada, li diu:

- Perdoni, però em sembla que s'equivoca; això és una perruqueria...
- Doncs precisament per això vinc aquí... perquè un *perru* queria.

Amor a primera vista

Un tren es va enamorar d'una trena... i encara estan enrotllats.

Qüestió de segons

El peu del castell ja s'ha tencat. El Melilla s'ho mira i crida:

- Segons dalt!

Passa una bona estona i un casteller que ha d'anar en aquest pis encara és a terra. Al Melilla, cansat d'esperar, li puja la mosca al nas:

- Escolta, tu! Es pot saber per què encara no ets al teu lloc?

El casteller, impassible, es mira el rellotge i assenyalant els companys de pis, li respon:

- És que falta un segon...

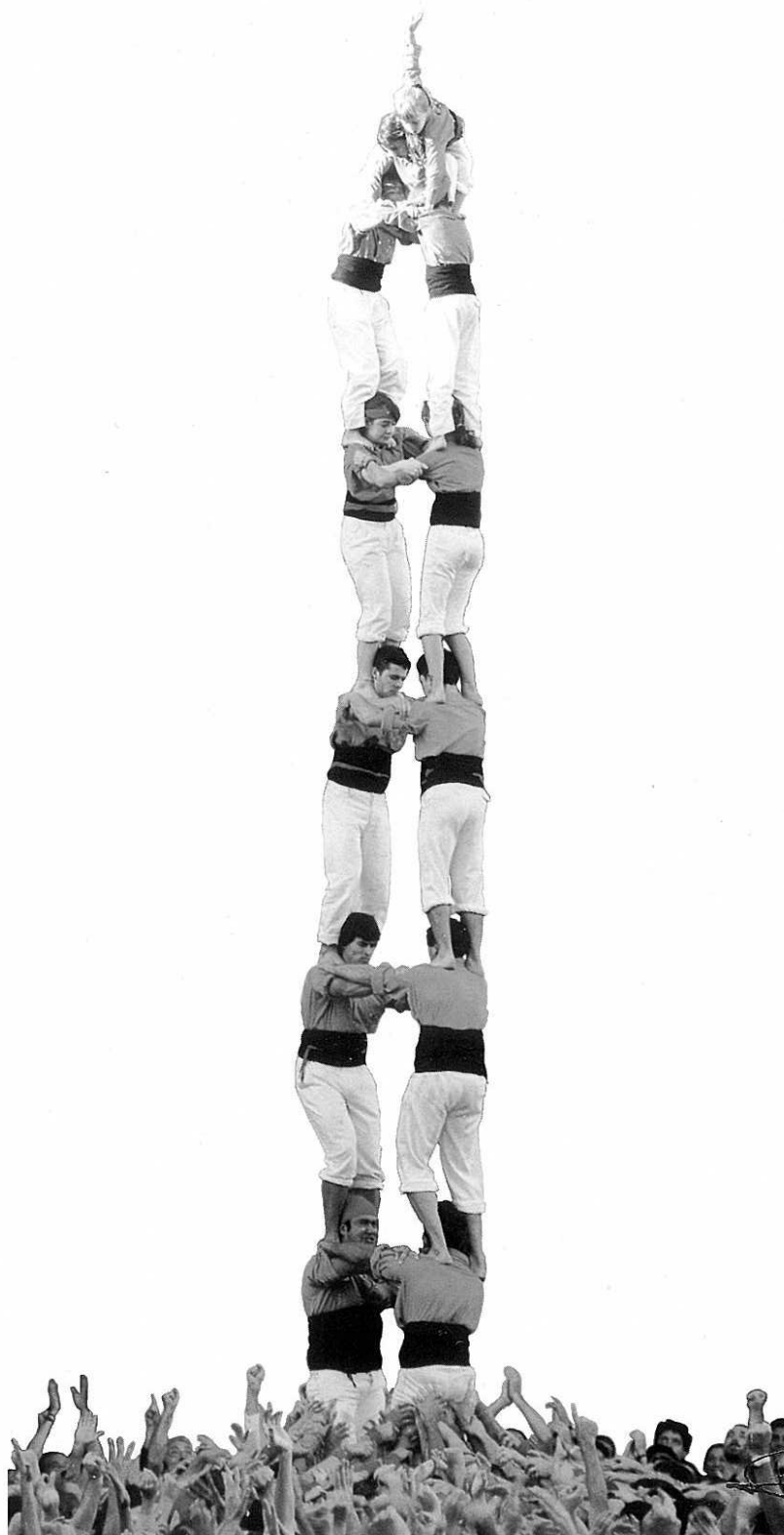
Problema matemàtic

Una noia entra en un bar i demana dues mitjanes. Com es diu la noia?

Anna (perquè mitja Anna + mitja Anna = una Anna).

DSM Resins España, S.A.

DSM

Seguim encoratjant els Castellers de Vilafranca a seguir aquest camí ple de grans èxits.

Amb el suport de:

DSM Resins España, S.A.

Pol. Ind. Casanova
c/ València, 1 - Tel. 93 898 37 10

Fes-te els millors regals

amb les nostres targetes

Informa-te'n en qualsevol de les nostres oficines

Per cada 50.000 pts en compres
efectuades amb qualsevol
de les nostres targetes podràs
escollir entre aquests regals:
coberts, copes de cristall, cava,
peces d'una vaixel·la blanca
o d'una vaixel·la decorada.

Caixa Penedès